

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/10/2024
Identifikačné číslo spisu:	9523100356
Dátum vydania rozhodnutia:	15.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:9523100356.7

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obžalovaného P. Q. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. e) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 15. januára 2025 prejednal odvolanie prokurátora a obžalovaného P. Q. podané proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 3T/8/2023, z 20. júna 2024

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d) ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 3T/8/2023, z 20. júna 2024 v časti - vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovanému

P. Q., nar. XX. E. XXXX v S., trvale bytom Q. H., toho času vo väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, od. 18. apríla 2023

ukladá

podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona ho zaraďuje na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona ochranné opatrenie - zhabanie vecí, a to: 1 ks tmavozeleného plastového suda na dažďovú vodu s vekom, objemom 220 litrov s čiarovým kódom číslo 8594177260395.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora zamietá.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3T/8/2023, z 20. júna 2024 tak, že obžalovaného P. Q. uznal za vinného, zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona, na skutkovom základe, že

v presne nezistený čas do roku 2016, v priestoroch Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Nitre, Cintorínska č. 3 a v Bratislave, Chorvátska č. 5, počas výkonu väzby začal plánovať fyzickú likvidáciu svojej bývalej manželky - poškodenej Mgr. Y. Q. z dôvodu, že Mgr. Y. Q. vykonávala ako konateľka spoločnosti Q. G. L., s. r. o. zásahy do majetku tejto spoločnosti, pričom dovtedy túto spoločnosť prostredníctvom poškodenej riadil a majetok spoločnosti aj považoval za svoj vlastný majetok, a súčasne z dôvodu, že poškodená vypovedala o jeho trestnej činnosti v trestnom konaní vedenom na Národnej jednotke finančnej polície, národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, expozitúre Západ, vedenom pod ČVS: PPZ-891/NKA-FP-ZA-2014, v rámci ktorého bol väzobne trestne stíhaný a

následne po prepustení z výkonu väzby dňa 02. 11. 2016 vyhľadal Q. E., niekoľkokrát sa s ním v období mesiacov november a december 2016 stretol na rôznych miestach, okrem iného aj v skladových priestoroch v obci Q. H., na Školskej ulici, nachádzajúcich sa na parcelách číslo XXX/XX, XXX/XX a XXX/XX, bez súpisného čísla, ktoré dlhodobo užíval a dohodol sa s Q. E., že tento zabezpečí únos poškodenej Mgr. Y. Q., za čo mu prisľúbil finančnú odmenu, ktorú v tom čase bližšie nešpecifikoval s tým, že podľa jeho pokynov si mal Q. E. stanoviť sám formu únosu a miesto jeho vykonania ako aj osoby, ktoré mu pri tomto skutku pomôžu a pre účel únosu mu poskytol informácie o dennom režime poškodenej, ukázal Q. E. miesta, z ktorých by bolo možné poškodenú uniesť a súčasne aj trasu, po ktorej mu unesenú poškodenú dopraví do skladového priestoru v obci Q. H., od ktorého poskytol Q. E. aj kľúče od vstupnej brány a vstupných dverí a následne Q. E. vyplatil sumu vo výške najmenej 10.000 eur ako preddavok za vykonanie únosu,

príčom dňa 13. 12. 2016 Q. E., P. T. a U. F. (P. T. a U. F. sú trestne stíhaní v samostatnom konaní a o ich vine alebo nevine nebolo právoplatne rozhodnuté), v čase približne o 07:35 hodine v M., na ulici H. T. násilím vtiahli poškodenú Mgr. Y. Q. proti jej vôli do motorového vozidla značky Š. X., striebornej metalízy, s EČV: M. XXX W., po tom, čo odovzdala svoje maloleté dieťa do materskej školy a následne poškodenú preložili v M., v poli, v blízkosti bagroviska, neďaleko spoločnosti Y.-N. Q., s. r. o., do motorového vozidla značky Š. C. I., žltej farby, s EČV: S. XXX T., ktorého tabuľky boli v daný deň odcudzené z iného motorového vozidla, VIN čísla S., pričom toto vozidlo Š. C. I. im na tento účel zabezpečil a následne poškodenú previezli Q. E. a P. T. do objektu skladových priestorov na Školskej ulici v obci Q. H. na vozidle Š. C. I., pričom U. F. odišiel na motorovom vozidle poškodenej a následne si vyzliekli Q. E. a P. T. vrchnú časť ošatenia, šál, čiapky a rukavice, ktoré mu Q. E. odovzdal a vzápätí z areálu skladových priestorov P. T. odišiel a s unesenou poškodenou Mgr. Y. Q. čakal iba Q. E. Na jeho príchod, ktorému po svojom príchode do areálu skladových priestorov vyplatil druhú časť odmeny vo výške 15.000 eur a súčasne vytiahol z vnútorného vrecka svojej bundy aj nezistené listiny formátu A4, ktoré prinútil poškodenú podpísať a počas toho opakovane poškodenú fyzicky napadol údermi rúk do tváre, zviazal ju s pripravenou železnou reťazou, ktorú uzamkol z prednej strany pripraveným zámkom, pričom na nesúhlas Q. E. s týmto jeho konaním reagoval slovami: „odíď dokedy môžeš“ poslal Q. E. preč a zamkol za ním vstupné dvere skladového priestoru a po odchode Q. E. zo skladového priestoru, najneskôr v čase do 16. 12. 2016 za presne nezistených okolností a presne nezisteným spôsobom poškodenú Mgr. Y. Q. usmrtil, jej telo vložil do tmavozeleného plastového suda, ktorý naplnil presne nezistenou tekutou zmesou, obsahujúcou aj kyselinu sírovú a kyselinu chlorovodíkovú v nezistenom pomere v úmysle zahľadiť následky svojho činu a na likvidáciu tela poškodenej, pričom v dôsledku pôsobenia týchto kyselín prišlo k rozpusteniu tela poškodenej, ktorého pozostatky boli nájdené dňa 03. 06. 2021 pri prehliadke v zaistenom plastovom sude, ktorý obsahoval chemickú látku a tukovú vrstvu biologického pôvodu s chemickým zložením vápnika a fosforu, s trichologickými pozostatkami vlasov, náušnicou a zubnými plombami.

Za to mu bol podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 8 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody na doživotie. Podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona bol zaradený na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu súd uložil aj trest prepadnutia veci, a to: jeden kus tmavozeleného

plastového suda na dažďovú vodu s vekom, s objemom 220 litrov s čiarovým kódom číslo XXXXXXXXXXXXX.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému Y. Q. nemajetkovú ujmu vo výške 100.000 (jednostotisíc) eur a poškodenému P. Q. nemajetkovú ujmu vo výške 100.000 (jednostotisíc) eur.

Špecializovaný trestný súd svoje odsudzujúce rozhodnutie odôvodnil v podstate nasledovne: „Je nesporné, že nebolo úlohou a už vôbec nie povinnosťou obžalovaného, aby v konaní pred súdom dokazoval svoju nevinu. Súd však nemohol ponechať bez povšimnutia spôsob obrany obžalovaného a fakt, že v obnovenom konaní sa rozhodol brániť aktívne a vypovedal, predkladal a navrhoval dôkazy, avšak súčasne najmä absolútne nekriticky spochybňoval nielen novoobjavnú skutočnosť (nájdenie telesných pozostatkov poškodenej Mgr. Y. Q.) a nové dôkazy k preukázaniu tejto skutočnosti zadovážené (znalecké posudky Kriminalistického a expertízneho ústavu v Bratislave a znalecký posudok znalca MUDr. Norberta Moravanského, PhD. a kol.), ale obžalovaný navyše spochybňoval a namietal aj dôkazy z pôvodného konania, ktoré súd v obnovenom konaní vykonával znova. V tejto súvislosti preto súd konštatuje, že hoci obžalovaný kategoricky popieral, že by mal čokoľvek spoločné čo i len so zmiznutím, a teda následne aj s usmrtením poškodenej Mgr. Y. Q., súd jeho obrane neuveril a vo výsledku ju vyhodnotil iba ako účelovú snahu o exkulpáciu (vyvinenie sa spod obžaloby). Súd dodáva, že obrana obžalovaného spočívala iba v systematickom a opakovanom spochybňovaní jednotlivých dôkazov, ale toto ani z hľadiska počtu námietok a výhrad a ani z hľadiska ich kvality celkom rozhodne nepostačovalo na vytvorenie rozumných pochybností, ktoré by vo výsledku vytvorili súdu vážnu prekážku a bránili by mu prijať jednoznačný záver o vine obžalovaného.

Súd zdôrazňuje, že sa obranou obžalovaného dôkladne zaoberal a vyhodnotil ju ako celkom nepresvedčivú z dôvodu, že nemala oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov a jeho tvrdenia tak nebolo možné relevantným spôsobom overiť. Inými slovami, tvrdenia obžalovaného neboli spôsobilé vyvrátiť obžalobnú verziu skutku a neboli spôsobilé ju v žiadnom ohľade ani zoslabiť. Bolo tomu tak aj preto, že obžalovaný v podstate predovšetkým trval na tom, že niektorých svedkov vôbec nepozná (Q. E., D. W., U. F., P. T.), mnohých svedkov len označil za klamárov, prípadne namietal ich bezúhonnosť a spochybňoval ich morálny kredit (U. T., S. L., D. W., P. P., H. T., T. T., Ľ. U., T. Q. D.) a neúčinne tiež namietal zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní (vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov zo dňa 03. 06. 2021 a v rámci nej zaistených vecí, znalecké posudky k identifikácii telesných pozostatkov poškodenej). Aj napriek tomu však súd nemal k dispozícii žiadne také podklady, ktoré by korešpondovali týmto tvrdeniam obžalovaného a umožňovali by tak súdu v rozumnej rovine uvažovať o inom priebehu skutkového deja, o iných dôvodoch a okolnostiach zmiznutia a usmrtenia poškodenej Mgr. Y. Q., či o inom páchatelovi, než bolo súdu predložené vo verzii obžaloby. Pri ustálení viny obžalovaného tak súd vychádzal primárne z výpovedí celého radu svedkov, ktorých výpovede považoval za dôkazy získané zákonným spôsobom a obsahu ktorých korešpondovali tiež mnohé listinné dôkazy, ale aj znalecké posudky. V tejto súvislosti považuje súd za nevyhnutné konštatovať, že v konaní nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by zakladala dôvod na vznik závažných pochybností o pravdivosti svedeckých výpovedí alebo odhaľovala motív u ktoréhokoľvek zo svedkov úmyselne zavádzať pri popisovaní prežitých udalostí a snahu privodiť obžalovanému trestné stíhanie alebo cielene mu poškodiť. Pozornosti súdu neušlo, že pri takom množstve zadovážených svedeckých výpovedí sa vyskytli aj odlišnosti, respektíve prichádzalo k uvádzaniu rozdielnych údajov, a to aj vo vzťahu k individuálnym výpovediam jedného svedka, ale aj vo vzťahu k výpovediam viacerých svedkov medzi sebou. Takto zistené rozdiely však súd vyhodnotil ako nepodstatné, netýkajúce sa dôležitých skutočností a ako nespôsobilé vyvolať rozumné a dôvodné pochybnosti o objasňovanom skutku a zároveň ich súd vyhodnotil ako rozdiely, ktoré aj pre odstup času a zároveň aj pre rozsiahle vyšetrovanie (vedené od roku 2016) len potvrdzovali autentickosť svedeckých výpovedí. Súd zastáva názor, že je prakticky nemožné, ak nie až priamo vylúčené, aby svedok spontánne s väčším časovým odstupom poskytol obsahovo úplne identickú výpoveď, akú uvádzal v prípravnom (či pôvodnom) konaní. Práve naopak, súd by hodnotil ako mimoriadne pozoruhodné a tiež najmä ako podozrivé, ak by svedkovia vypovedali doslova rovnako, bezchybne a v celkovej zhode so svojimi predchádzajúcimi, viackrát učenými výpovedami, pretože v takom prípade by mohlo ísť o výpovede naučené, vopred pripravené

a teda aj neprírodzene nepoznačené vytrácaním pamäťovej stopy, a to najmä pokiaľ išlo o hodnotenie nepodstatných okolností, ku ktorým sa vyjadrovali.

Súd ďalej v tejto súvislosti vzal do úvahy, že je nevyhnutné vysvetliť, že si veľmi dobre uvedomoval potrebu mimoriadnej obozretnosti pri hodnotení výpovedí svedka - spolupracujúceho obvineného Q. E.É., a to zvlášť z hľadiska jeho vierohodnosti. U tohto svedka išlo o osobu, ktorá bola sama v čase jeho vypočutia odsúdená za „únos“ poškodenej Mgr. Y. Q., v dôsledku čoho bolo o to viac naliehavé zisťovať a overovať skutočnosti, o ktorých vypovedal aj prostredníctvom ďalších, zákonným spôsobom získaných dôkazov. Súd preto s plnou vážnosťou dodáva, že Trestný poriadok pozná a upravuje inštitút spolupracujúceho obvineného a na aplikovanie tohto inštitútu má nespochybniteľne zavedené mechanizmy a pravidlá. Zároveň súd podotýka, že ani v predmetnej kauze sa v prípade aplikovania tohto inštitútu nejednalo o výnimočnú situáciu, nakoľko inštitút spolupracujúceho obvineného je v právnom poriadku zapracovaný, v prevažnej miere úspešne používaný a empiria v tejto oblasti oprávňuje súd konštatovať, že slúži k odhaľovaniu, objasňovaniu trestnej činnosti a tiež k odsúdeniu jej páchatel'ov. Okrem už uvedeného, súd považuje za potrebné dodať, že po novele Trestného poriadku (účinnnej od 15. marca 2024) bolo jeho úlohou zisťovať, aké benefity boli poskytnuté svedkovi, ktorý v predmetnom konaní vypovedal ako spolupracujúci obvinený a či tieto benefity boli zákonné a v nadväznosti na to aj s náležitou starostlivosťou venovať pozornosť tomu, či skutočnostiam, ktoré vyplynuli z výpovedí Q. E. korešpondujú aj iné dôkazy. To sa na základe vykonaného dokazovania potvrdilo výpoveďami aj iných svedkov, nepožívajúcich status spolupracujúcich obvinených a aj znaleckým dokazovaním a listinnými dôkazmi, a to napokon aj umožnilo súdu uznať vinu obžalovaného.

Obžaloba v konaní predložila súdu celý rad dôkazov, z ktorých však iba svedecká výpoveď Q. E. spájala so zažalovaným skutkom obžalovaného priamo, a aj to iba v tej časti skutkového deja, ktorý bezprostredne predchádzal usmrteniu poškodenej Mgr. Y. Q.. Práve z tohto dôvodu bolo v konaní mimoriadne dôležité a pre uznanie viny obžalovaného rozhodujúce posudzovať ostatné zadovážené dôkazy a hodnotiť, či nasvedčujú pravdivosti a zrozumiteľnosti výpovedi svedka Q. E., či ju v rozhodujúcich okolnostiach potvrdzujú a či teda vo výsledku utvárajú ucelenú, logickú a ničím nenarušenú reťaz nepriamych dôkazov.

Svedok Q. E. súdu podrobne, ale vcelku jednoducho popísal, že bol obžalovaným priamo oslovený, požiadaný, inštruovaný a aj finančnou odmenou motivovaný k tomu, aby pre neho „uniesol“ poškodenú Mgr. Y. Q.. Okrem toho, že svedok sám seba touto výpoveďou usvedčil z účasti na skutku kvalifikovanom ako zločin pozbavenia osobnej slobody a bol za tento zločin aj právoplatne odsúdený, bola pravdivosť jeho priznania potvrdzovaná ďalšími dôkazmi, z ktorých časť spočívala vo výpovediach iných svedkov, ale s výpoveďou tohto svedka boli súladné aj výsledky znaleckého skúmania a obsah listinných dôkazov. Svedok Q. E. vysvetlil, že bol obžalovaným oslovený v novembri 2016, vyzvaný na stretnutie a že išlo o prirodzený kontakt, ktorý bol akýmsi pokračovaním ich predchádzajúcich aktivít, ktoré mali spoločne už predtým v kriminálnom prostredí, v ktorom sa obaja pohybovali. V tejto časti potvrdzuje výpoveď svedka Q. E. svedok D. W., u ktorého Q. E. na jeseň 2016 pracoval a ktorý svedka Q. E. na viaceré dohodnuté stretnutia s obžalovaným aj vozil ako šofér a bol na nich aj osobne prítomný. Svedok Q. E. ďalej popisoval, že bol prekvapený požiadavkou obžalovaného, ktorá spočívala v „únose“ poškodenej Mgr. Y. Q., pretože očakával, že ho obžalovaný zapojí do iného typu „biznisu“ a vysvetlil, že obžalovaný sa bránil označeniu zamýšľanej akcie slovom „únos“, pretože o nevyhnutnosti jej vykonania presviedčal svedka argumentami, že s poškodenou sa nevyhnutne potrebuje osobne stretnúť kvôli podpísaniu určitých dokumentov a zabrániť jej tak v ďalšom nakladaní s majetkom, o ktorý podľa vlastného presvedčenia prichádzal jej neuváženým konaním. Nevyhnutnosť spôsobu, akým mal svedok Q. E. zabezpečiť obžalovanému stretnutie s poškodenou, vysvetľoval svedok Q. E. tým, že poškodená mala byť podľa vyjadrenia obžalovaného sledovaná políciou a obžalovaný sa chcel vyhnúť tomu, aby o ich stretnutí niekto ďalší vedel. Svedok Q. E. ďalej vypovedal, že obžalovaný mu na jednotlivých stretnutiach odovzdával informácie o dennom režime poškodenej Mgr. Y. Q., ukázal mu konkrétne miesto v obci Q. H., na ktoré mal svedok poškodenú po jej „únose“ dopraviť a obžalovaný s ním absolvoval aj konkrétnu trasu, ktorá mala svedkovi slúžiť na uľahčenie rozhodnutia ohľadne spôsobu, akým a odkiaľ by bolo najvhodnejšie poškodenú „uniesť“. Aj v tejto časti je výpoveď svedka Q. E. potvrdzovaná výpoveďou svedka D. W., ktorý jednak stotožnil osobu obžalovaného ako muža, ktorý Q. E. najskôr volal do práce niekedy na jeseň 2016 a ktorý Q. E. následne žiadal opakovane v mesiaci november a december 2016 o stretnutia a ktorý si u Q. E. objednal únos svojej bývalej manželky,

pretože aj svedok D. W. nezávisle od svedka Q. E., ale v zhode s ním popisoval obsah stretnutí obžalovaného a svedka Q. E. a odovzdanie informácií o dennom režime poškodenej ako aj svoju účasť v skladových priestoroch v obci Q. H., ktoré si bol spoločne so svedkom Q. E. prezrieť ešte v čase, keď s ním Q. E. počítal ako s jedným z páchatel'ov zamýšľaného „únosu“ poškodenej. K stotožneniu osoby obžalovaného prispel aj údajom, že obžalovaný jazdil na vozidle značky F., červenej farby a pri zoznámení sa mu predstavil ako P. Q.. Ďalej svedok Q. E. podrobne opísal, že po niekoľkých zmenách v plánovaní „únosu“, o ktorých ho obžalovaný priebežne informoval (nepoužitie preukazov príslušníkov NAKA, zmena miesta odovzdania poškodenej, zmena termínu „únosu“), dostal od obžalovaného voľnú ruku v tom zmysle, že obžalovaný nemal záujem a ani potrebu vedieť žiadne detaily, a teda ani poznať osoby, ktoré sa mali spoločne so svedkom Q. E. na „únose“ poškodenej podieľať. V rámci tohto usmernenia zo strany obžalovaného si svedok Q. E. sám vybral a dohodol na plánovanú akciu „únosu“ svedkov P. T. a U. F., ktorých oboch poznal z výkonu trestu odňatia slobody, pričom pravdivosti tohto jeho tvrdenia nasvedčujú listinné dôkazy v podobe záznamov z jednotlivých ústavov na výkon trestu, kde sa títo svedkovia v rovnakom období istý čas v roku 2016 nachádzali a nasvedčuje tomu aj svedecká výpoveď D. W., ktorý svedka Q. E. na jedno konkrétne stretnutie za P. T. a U. F. do mesta Š. viezol niekedy v decembri 2016 a po ktorom mu svedok Q. E. oznámil, že na akcii, ktorú plánujú vykonať na objednávku obžalovaného, sa D. W. nezúčastní, pretože si to T. a F. neželajú. Okrem iného, svedok D. W. potvrdil výpoveď svedka Q. E. aj v tej časti, v ktorej svedok Q. E. uvádzal, že mu obžalovaný na jednom zo stretnutí odovzdal obálku s hotovosťou vo výške 5.000 eur a kľúče od skladových priestorov v obci Q. H.. Pokiaľ svedok Q. E. ďalej konkrétne vypovedal, že k „únosu“ poškodenej Mgr. Y. Q. prišlo dňa 13. 12. 2016 a uvádzal konkrétne skutočnosti ohľadne miesta, kde sa tak stalo, času, v ktorom sa tak stalo a spôsobu, akým sa tak stalo ako aj prostriedkov, ktoré boli na „únos“ poškodenej použité, pristupujú k tejto časti jeho výpovede dôkazy nielen v podobe ďalších svedeckých výpovedí, ale už aj znalecké posudky a listinné dôkazy. Konkrétne skutočnosť, že k „únosu“ poškodenej prišlo dňa 13. 12. 2016 v čase približne o 7:35 hodine, na parkovisku pred P. Š. v M. na ulici H. T., kde bola poškodená proti svojej vôli a násilím vtiahnutá dvoma mužmi - svedkom Q. E. a jeho spolupáchateľom (P. T.) do vozidla značky Š. X., striebornej farby, potvrdzuje výpoveď svedkyne B. X., ktorá bola v tom čase žiačkou 4. ročníka základnej školy a bývala v blízkosti materskej škôlky a cestou do školy, v čase niekedy krátko po 7.30 hodine, pozorovala dvoch pre ňu neznámych mužov v čiernom, ako násilím nejakú mladšiu ženu natlačili do striebornej Š. na mieste vodiča a potom ju násilím premiestnili vo vnútri vozidla na zadné sedadlá, pričom v zhode s výpoveďou svedka Q. E. uviedla, že muži si vymenili v aute miesta, šoféroval ten, ktorý ju predtým obiehal v blízkosti vchodu do bytového domu, v ktorom bývala a potvrdila aj to, že žena kričala o pomoc. Svedok Q. E. uviedol, že túto maloletú svedkyňu v čase „únosu“ na ulici cez cestu registroval.

Uvedené skutočnosti boli tiež vo významných častiach potvrdzované výpoveďami svedkov T. D., U. T., T. T. a H. T., z ktorých najmä T. D. dosvedčil, že dňa 13. 12. 2016 odišla poškodená Mgr. Y. Q. tak ako zvyčajne v čase pred 7.30 z domu v obci W., kde spoločne bývali a išla zaviesť na osobnom motorovom vozidle značky Š. X., striebornej farby, obe maloleté deti do mesta M., kde starší syn P. navštevoval 3. základnú školu a mladší syn Y. materskú škôlku, pričom v čase medzi 7.40 a 7.45 hodinou mu telefonovala poškodená Mgr. Y. Q. a rozrušená mu zúfalým hlasom oznámila, že ju unášajú dvaja muži v čiernych šiltovkách a smerujú vozidlom k firme X., v dôsledku čoho svedok T. D. informoval políciu a uvedené skutočnosti oznámil aj bratovi poškodenej - svedkovi H. T., s ktorým spoločne v nasledujúcich hodinách poškodenú jazdou v aute po M. a jeho okolí hľadal. Takto T. D. sprostredkované informácie potvrdili aj svedkovia U. T., T. T. a H. T., pričom vyplývajú aj z listinných dôkazov, konkrétne z množstva záznamov a úradných protokolov vzťahujúcich sa k vyhláseniu pátrania po poškodenej Mgr. Y. Q., pretože obsahujú zhodné údaje o mieste, čase a dôvodoch jej ohlásenej nezvestnosti. Okrem uvedeného, prítomnosť neznámych mužov na ulici H. T. v M. v ranných hodinách, v čase približne o 7.30 hodine potvrdil svojou výpoveďou aj svedok H. L., ktorý v tom mieste a v tom čase pravidelne odprevádzal syna do školy.

K ďalšej časti priebehu deja, opísaného vo výpovedi svedka Q. E., boli predložené a vykonané dôkazy, ktoré nepriamo potvrdzujú skutočnosti, že poškodená v čase po jej násilnom vtiahnutí do vozidla Š. X., striebornej farby, ktoré v tom čase používala a na ktorom pravidelne jazdila, uskutočnila telefonický hovor, ktorému svedok P. T. nedokázal zabrániť a hovor uskutočnila zo svojho mobilného telefónu presne dňa 13. 12. 2016 v čase o 07. hodine 41. minúte a 53. sekunde na telefónne číslo, ktoré používal

v tom čase svedok T. D. (+ XXX XXX XXX XXX), pričom hovor trval 40 sekúnd, čo vyplynulo zo záverov znaleckého posudku znalca Ing. Q. Y. č. XX/XXXX, ktorý skúmal mobilný telefón poškodenej Mgr. Y. Q. (G. Xs), nájdený v rámci obhliadky miesta nálezu dňa 13. 12. 2016 v čase o 15.15 hodine v M., v časti F., F. U. (zápisnica o obhliadke miesta nálezu). Pokiaľ svedok Q. E. vypovedal, že po zmocnení sa poškodenej vo vozidle Š. X., striebornej farby, použili on a svedkovia P. T. a U. F. na jej prevoz na určené miesto do obce Q. H. aj iné vozidlo, do ktorého ju na vopred dohodnutom mieste podľa návrhu obžalovaného preložili, pristupujú k jeho výpovednej verzii ďalšie dôkazy, ktoré ju potvrdzujú vo viacerých častiach. Konkrétne, poškodenú Mgr. Y. Q. preložili v mieste známom ako bagrovisko, v M., neďaleko spoločnosti Y. Q., s. r. o. do vozidla značky Š. C. I., žltej farby, ktoré na miesto preloženia priviezol a šoféroval svedok U. F. a ktoré im na tieto účely zabezpečil obžalovaný. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vozidlo značky Š. C. I., žltej farby, patrilo svedkovi X. Ľ., ktorý toto vozidlo požičal obžalovanému začiatkom mesiaca december 2016 a ktoré od neho obžalovaný v podstate vylákal pod zámienkou, že si ho chce kúpiť. Tieto skutočnosti bolo možné zistiť a overiť aj z výpovede svedka F. Q., ktorý sa zúčastnil začiatkom decembra 2016 stretnutia obžalovaného a svedka X. Ľ. a pomohol obžalovanému premiestniť vozidlo značky Š. C. I., žltej farby do obce Q. O. H., pretože ho šoféroval a potvrdil, že obžalovaný sa zo stretnutia so svedkom X. Ľ. vrátil na svojom vozidle značky F. XXX, červenej farby. V tejto súvislosti súd pripomína, že obrana obžalovaného, že chcel od svedka X. Ľ. vozidlo kúpiť a zbaviť sa tak sledovania zo strany polície jazdou na vozidle, ktoré by si s ním v M. nikto nespájalo, bola vyvrátená výpoveďami vypočutých svedkov, z ktorých ani jeden nepotvrdil, že by vôbec niekedy videl obžalovaného jazdiť po meste M. alebo v jeho okolí na žltej C. (konkrétne svedkovia G. W., P. O., ale aj M. O.). Okrem už uvedených výpovedí svedkov X. Ľ. a F. Q., ktoré spájajú osobu obžalovaného s vozidlom značky Š. C. I., použitým na „únos“ poškodenej, bola výpoveď svedka Q. E. v tejto časti potvrdzovaná tiež kamerovými záznamami získanými z E. úradu T. S., ďalej zo spoločnosti Y. Q., s. r. o. a tiež zo spoločnosti W. I., s. r. o., ktoré zachytili pohyb a prejazd tohto vozidla dňa 13. 12. 2016 na trase smerom od P. Š. v M. na ulici H. T. až po obec T. S. tak, ako o tom vypovedal svedok Q. E.. O použití tohto vozidla na „únos“ poškodenej Mgr. Y. Q. ďalej svedčí znalecký posudok KEÚ PPZ v Bratislave pod ČES: PPZ-KEÚ-BA-EXP-2017/4874, ktorým bola vykonaná analýza videozáznamov z uvedených kamerových systémov práve na účely identifikácie vozidiel Š. C. I. a Š. X. a ktorý bol ďalej dopĺňaný posudkom znalca z odboru cestnej dopravy Ing. U. Q., ktorý trasoval a meral čas jazdy ako aj vzdialenosti medzi označenými miestami bez zistenia akýchkoľvek nezrovnalostí (zápisnica o vyšetrovacom pokuse zo dňa 05. 04. 2017). O reálnej prítomnosti poškodenej vo vozidle značky Š. C. I., žltej farby a pravdivosti výpovede svedka Q. E. napokon svedčili aj závery znaleckého skúmania znalca Bc. Ing. Jána Várgu z odboru kynológie, ktorý podľa odobratých a zaistených pachových stôp jednu z nich stotožnil s osobou poškodenej Mgr. Y. Q., konkrétne pachovú stopu odobratú zo zadného sedadla za spolujazdcom, komparovanú s pachom získaným z tielka na ramienka, ktoré patrilo poškodenej a ktoré na porovnávacie účely dobrovoľne vydal svedok T. D. (zápisnica o vydaní veci zo dňa 29. 12. 2016). Výpoveď svedka Q. E. o použití vozidla značky Š. C. I. na „únos“ poškodenej v tej časti, v ktorej uvádzal spôsob, akým sa snažil eliminovať stotožnenie vozidla pri plánovanej akcii odcudzením tabuliek s evidenčným číslom vozidla a ich použitím na akciu, bola potvrdzovaná aj obsahom priestupkového spisu Obvodného oddelenia PZ v Zavare, pretože majiteľ vozidla značky M. I. U. Č. nahlásil odcudzenie svojich evidenčných čísiel dňa 13. 12. 2016 na polícii s tým, že si to všimol na svojom vozidle v ten deň ráno po 7.30 hodine, pričom sa tak stalo v obci Š., ktorá sa nachádza medzi mestami X. a M. tak, ako o tom vypovedal svedok Q. Oľé (evidenčné tabuľky odcudzil v tretej dedine za X. z vozidla M.). Použitiu vozidla značky Š. C. I., žltej farby na „únos“ poškodenej tak, ako o tom vypovedal svedok Q. E., nasvedčovali aj ďalšie dôkazy, ktoré na seba bezprostredne nadväzovali a logicky spolu súviseli, keď konkrétne svedok X. Ľ. potvrdil, že dňa 14. 12. 2106 mu obžalovaný vozidlo vrátil a predmetom ich debaty nebola žiadna dohoda o reálnom predaji vozidla tak, ako to pôvodne obžalovaný tomuto svedkovi uvádzal, keď si od neho vozidlo prvý raz v decembri 2016 preberal, pričom toto vozidlo bolo následne dňa 16. 12. 2016 zaistené v rámci prehliadky iných priestorov a pozemkov v garáži v obci M. u W. Ľ. a boli z neho odobraté a zaistené pachové stopy a stery, ktoré boli následne podrobené znaleckému skúmaniu. Spojitosť s osobou obžalovaného bola preukázaná aj pachovou stopou zaistenou na tabuľke evidenčných čísiel, čo korešpondovalo už inými dôkazom a nasvedčovalo tomu, že s evidenčnými značkami bolo na tomto vozidle zámerne manipulované. Svedecká výpoveď Q. E., týkajúca sa opisu miesta, na ktoré priviezol

spoločne s P. T. poškodenú Mgr. Y. Q. a opisu priestorov, v ktorých poškodenú podľa plánu obžalovanému odovzdal, je potvrdzovaná aj svedeckou výpoveďou D. W. a nepriamo aj výpoveďou svedka F. Q., ktorý zhodne opísali tieto priestory ako hangár alebo ako skladové priestory, prípadne ako oplotený areál nejakej firmy a všetci tiež zhodne vypovedali, že tieto priestory používal alebo užíval obžalovaný. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že vo veci nebolo právne relevantné, či v skutočnosti predmetné priestory, resp. hangár obžalovaný aj vlastnil, teda či bol ich majiteľom. Kým svedok F. Q. vypovedal len k tomu, že vozidlo značky Š. C. I., žltej farby prepravil z E. od svedka X. Ľ. a zaparkoval ho v areáli firmy obžalovaného vo Q. H., tak svedok D. W. podrobnejšie opísal aj vnútorné priestory a vybavenie hangára, pretože si ich v prítomnosti svedka Q. E. prezeral.

Vo veci tak podľa názoru súdu nebolo sporné, že dňa 13. 12. 2016 v doobedňajších hodinách odovzdal svedok Q. E. poškodenú Mgr. Y. Q. obžalovanému v hangári vo Q. H. a za splnenie tejto dohodnutej úlohy si prevzal 15.000 eur ako druhú časť finančnej odmeny v obálke, ktorú mu obžalovaný po príchode do hangára odovzdal a z tohto miesta následne svedok odišiel, keď ho na odchod obžalovaný priamo vyzval slovami „odíď dokedy môžeš“, pričom k tejto výzve obžalovaný pristúpil z dôvodu, aby zamedzil prejavom nesúhlasu svedka s tým, že obžalovaný poškodenú spútal reťazou a fyzicky ju napádal údermi rúk do tváre, čo bolo podľa svedka Q. E. v rozpore s tým, čo mu obžalovaný uvádzal ako dôvod, pre ktorý sa potreboval s poškodenou stretnúť. Od momentu odchodu svedka Q. E. z tohto hangára v obci Q. H. dňa 13. 12. 2016 až do momentu vykonania prehliadky iných priestorov a pozemkov dňa 03. 06. 2021, nastala vo veci dôkazná núdza, v dôsledku ktorej sa v tomto konaní nepodarilo žiadnym spôsobom zistiť, a teda ani spoľahlivo a jednoznačne preukázať, akým konkrétnym spôsobom prišlo k usmrteniu poškodenej Mgr. Y. Q.. Bolo tomu tak preto, že k ďalšiemu priebehu skutkového deja neboli zistení žiadni svedkovia a po odchode svedka Q. E. z hangáru zostali na tomto mieste iba poškodená a obžalovaný, pričom poškodená bola od 13. 12. 2016 nezvestná a nebol produkovateľný žiadny dôkaz, že by poškodená priestory uvedeného hangára opustila, alebo že by ešte s akýmkoľvek svedkom komunikovala po tom, čo posledný hovor uskutočnila so svedkom T. D. a nebol produkovateľný ani žiadny iný dôkaz, z ktorého by bolo možné ustáliť, čo konkrétne predchádzalo vloženiu tela poškodenej do tmavozeleného plastového suda s kyselinou chlorovodíkovou a kyselinou sírovou, v ktorom sa v roku 2021 našli jej telesné pozostatky. Vzhľadom na výpoveď svedka Q. E. tak vo veci nebolo sporné, že obžalovaný bol posledným z radu ľudí, kto videl poškodenú živú a kto s ňou komunikoval.

Vo veci však nebolo vôbec možné pre absenciu ďalších dôkazov ustáliť, akým spôsobom prišlo k usmrteniu poškodenej Mgr. Y. Q., aký bol mechanizmus vzniku smrteľných poranení a ani, či bola ešte živá alebo už usmrtená, keď prišlo k rozpusteniu jej tela v presne nezistenej tekutej zmesi, v ktorej bola v nezistenom pomere zistená prítomnosť kyseliny chlorovodíkovej, kyseliny sírovej a tiež iné chemické látky, tuková vrstva biologického pôvodu s chemickým zložením vápnika a fosforu, trichologické pozostatky vlasov, náušnica a zubné plomby, ktoré všetky po podrobení znaleckému skúmaniu preukázateľne a jednoznačne patrili poškodenej. V nadväznosti na tieto skutočnosti súd konštatuje, že hoci prišlo k prehliadke uvedených skladových priestorov, resp. hangára v obci Q. H. už skôr, konkrétne dňa 28. 12. 2017 (ako to vyplýva zo zápisnice z tohto úkonu) za prítomnosti rôznych špecialistov a prišlo aj k použitiu služobného psa na vyhľadávanie mŕtvol, prehliadka nevedla k nájdeniu a zaisteniu žiadnych dôkazov, avšak tento negatívny výsledok uvedenej previerky logicky a zrozumiteľne vysvetlil vo svojej výpovedi svedok JUDr. P. U.. Ku konečnému miestu nálezu, na ktorom sa až s odstupom času dňa 03. 06. 2021 našiel plastový sud s pozostatkami tela poškodenej, skrytý pod veľkou vrstvou na kope naskladnených hadíc od vysávača, uviedol, že v roku 2017 bola uvedená kopa hadíc navrstvená do výšky približne dvoch metrov a bola rovnomerne zaprášená a počas prehliadky nič nenasvedčovalo tomu, že by sa mal hlboko pod touto vrstvou na seba nahádzaných hadíc nachádzať dôkaz, ktorý v tom čase hľadali, teda konkrétne telo poškodenej a dodal, že túto kopu prehľadali asi len do polovice jej hĺbky od steny a ani iní na mieste prítomní špecialisti, vrátane služobného psa, nevenovali tomuto miestu zvláštnu pozornosť, v čom ich v tom čase utvrdilo aj vyjadrenie syna obžalovaného E. Q., že hadice sú tam už dlhší čas a boli navyše viditeľne zaprášené. Táto skutočnosť však nebola nijako spôsobilá poškodiť alebo znížiť hodnotu dôkazu, ktorý bol výsledkom previerky vykonanej v priestoroch označeného hangáru v roku 2021 s pozitívnym nálezom plastového suda a v ňom obsiahnutej tekutej zmesi. Na tomto mieste považuje súd za potrebné pripomenúť a poznamenať, že absencia dôkazov o ďalšom pohybe a pobyte poškodenej, ktorá trvala v čase od 13. 12. 2016, kedy bola poškodená

naposledy videná živá, až do nálezú sudu s jej telesnými pozostatkami a vyhotovením znaleckého posudku znalcov MUDr. Norberta Moravanského, PhD. a kol., spôsobila, že v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 6T/76/2018 bol predmetom prejednávania a rozhodovania „iba“ zločin pozbavenia osobnej slobody poškodenej Mgr. Y. Q. a práve znalecky preukázaný nález jej telesných pozostatkov bol dôvodom, pre ktorý bola povolená obnova právoplatne skončeného trestného konania v neprospech obžalovaného.

Ako vyplynulo z rozsiahleho a svojim spôsobom mimoriadneho, až unikátneho znaleckého skúmania, v tmavozelenom plastovom súde s presne nezistenou tekutou zmesou sa nachádzalo osem kusov zubných plomb - fotokompozitných výplní, ktoré boli jednoznačne identifikované ako časti pochádzajúce z chrupu poškodenej, a to až na takej úrovni nepochybnej identifikácie, ktorú bolo možné prirovnať k stotožneniu osoby na základe DNA. Tieto závery vyplývali zo znaleckého posudku č. XXXXX/XXXX, ktorý vyhotovil súdny znalec MUDr. Norbert Moravanský, PhD. a ktorý na hlavnom pojednávaní pomerne rozsiahlo, podrobne a aj laikovi zrozumiteľným spôsobom spoločne so znalcom doc. MUDr. Andrejom Thurzom, PhD., MPH, MHA vysvetlil metódy a princípy, na základe použitia ktorých bolo možné nepochybne a jednoznačne spraviť záver o identifikácii fotokompozitných zubných výplní a tieto priradiť k osobe poškodenej Mgr. Y. Q., vychádzajúc aj z precízne vedenej zdravotnej dokumentácie jej ošetrojúceho stomatológa MUDr. Pavla Andela. Okrem uvedených zubných výplní bol v súde s nezistenou zmesou nájdený aj väčší počet nechťov, ktoré boli po ich analýze vyhodnotené ako akrylátové alebo gélové nechty, čo v spojitosti s výpoveďou svedkyne F. Š. tiež nepriamo nasvedčovalo stotožneniu tela poškodenej, ktorá si minimálne od roku 2014 ako zákazníčka u menovanej svedkyne pravidelne nechávala robiť „umelé“ nechty. K identifikácii tela poškodenej prispel aj nález šperku - náušnice zo žltého kovu, ktorá bola jednak znaleckou analýzou Kriminalistického a expertízneho ústavu PPZ v Bratislave, odboru kriminalistiky, odvetvia fotografie a videa, stotožnená ako náušnica patriaca poškodenej, a to za použitia komparatívnej metódy, kde ako predloha slúžila fotografia poškodenej a samotný skúmaný materiál, k čomu znalec Mgr. Peter Pobeško poskytol na hlavnom pojednávaní aj podrobnú výpoveď a vysvetlenie. Išlo o náušnicu, ktorú identifikovali ako šperk patriaci poškodenej aj svedkyne U. T.Š. a T. T., ale aj svedok T. D.Á.

Ako už súd zdôvodňoval v tomto texte vyššie, v konaní obžaloba nepredložila žiadny dôkaz k okolnostiam a spôsobu usmrtenia poškodenej a súd dospel k záveru, že jediný, kto by mohol poskytnúť k týmto konkrétnym okolnostiam dôkaz, je obžalovaný. Keďže obžalovaný spáchanie skutku poprel a na tomto mieste súd pripomína, že obžalovaný kategoricky neodmietal iba vinu na usmrtení poškodenej, ale dlhodobo odmietal aj akúkoľvek svoju účasť na „únose“ poškodenej, bolo nevyhnutné zamerať pozornosť na hodnotenie dôkazov, ktoré boli predložené súdu na preukázanie príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a následkom jeho konania, ktorým bolo v zmysle podanej obžaloby úmyselné usmrtenie poškodenej s vopred uváženou pohnútkou a z osobitného motívu, ktorým mala byť pomsta. Svedok Q. E. vypovedal, že obžalovaný mu svoj naliehavý záujem na stretnutí s poškodenou vysvetľoval potrebou zabrániť jej v ďalšom rozpredávaní majetku pod cenu, lebo považoval ten majetok za svoj a okrem iného sa na adresu poškodenej vyjadroval vulgárne (najčastejšie „kurva špinavá“). Navyše svedok uvádzal, že obžalovaný sa po príchode do hangára dňa 13. 12. 2016 aj prezentoval nejakými papiermi vo formáte A4, ktoré kázal poškodenej podpísať. Tieto skutočnosti potvrdzujú v prevažnej miere zhodne, alebo len mierne odlišne viacerí svedkovia. Konkrétne svedok S. L. potvrdil, že obžalovaný bol nahneván na poškodenú, že ho obrala o peniaze a výslovne sa vyjadril, že obžalovaný sa jej z tohto dôvodu chcel zbaviť a dokonca svedka priamo oslovil, či by to pre neho nespravil alebo či by mu aspoň nezohnal na likvidáciu poškodenej nejakých ľudí. Ďalej aj svedok Ing. P. P. potvrdil, že obžalovanému prekážal spôsob, akým nakladala poškodená s majetkom firmy VK G. L., ktorý považoval obžalovaný za svoj majetok a dodal, že už v čase ich spoločného pobytu v ústave na výkon trestu odňatia slobody v Nitre a v Bratislave sa na jej adresu vyjadroval vulgárne a viedol reči o tom, že ju chce zabiť a spýtoval sa svedka, či by mu nevedel poradiť, koho by na zabitie poškodenej mohol osloviť. Rovnakú požiadavku predniesol obžalovaný aj svedkovi P. C. a na rozpredávanie svojho majetku sa sťažoval aj svedkovi U. F., či H. J.. K týmto svedeckým výpoveďiam potom pristúpili výpovede svedkov, ktorí boli s poškodenou za jej života v blízkom vzťahu, pretože išlo o príbuzných (matka, brat, starší syn) alebo o rodinných príslušníkov (švagriná, druh) ale aj o kamarátov a známych, ktorí zhodne uvádzali, že poškodená mala z obžalovaného strach a obávala sa ho najmä v čase, kedy malo prísť k jeho prepusteniu z väzby na slobodu. Takto o tom vypovedala jej matka U. T. ako aj jej priateľ/druh T. D. a potvrdil to aj

brat poškodenej H. T. a jeho manželka T. T., pričom obavy poškodenej a strach z obžalovaného opísal aj ich spoločný syn P. Q. mladší. O strachu poškodenej z obžalovaného však vypovedali aj svedkyne F. Š. a T. L., sprostredkovane aj svedkyňa N. L. a svedok H. J.. V tejto súvislosti súd ďalej zistil, že poškodená bola podľa výpisu z Obchodného registra konateľkou aj spoločníčkou obchodnej spoločnosti Q. G. L., s. r. o., a to od vzniku spoločnosti od 08. 04. 2006 až do dňa zmiznutia poškodenej 13. 12. 2016 a mala teda oprávnenie konať v mene tejto spoločnosti a nakladať s jej majetkom. Uvedené skutočnosti sa nezmenili ani po tom, čo bolo manželstvo obžalovaného a poškodenej dňa 10. 06. 2015 rozvedené, čo vyplynulo z rozhodnutia Okresného súdu Trnava sp. zn. 19P/79/2014. Výpovediam svedkov Q. E., Ing. P. P., S. L., čiastočne aj D. W. ohľadne motívu konania obžalovaného a súčasne výpovediam svedkov U. T., H. T. a T. D. ohľadne obavy poškodenej Mgr. Y. Q. z osoby obžalovaného korešpondovali listinné dôkazy v podobe zápisníc o výsluchu svedka, podľa ktorých poškodená Mgr. Y. Q. viackrát (25. 11. 2014, 16. 03. 2015, 19. 03. 2015, 25. 11. 2015 a aj 08. 12. 2015) vypovedala na národnej kriminálnej agentúre v trestných veciach, v ktorých bol obžalovaný P. Q. v procesnom postavení obvineného, pričom poškodená sa v roku 2014 dostavila na políciu dobrovoľne a výpoveď začala slovami, že chce vypovedať o všetkom, čo vie o svojom manželovi. Uvedené skutočnosti nepriamo potvrdil aj svedok Mgr. P. P., ktorý na vyšetrovaní trestnej činnosti obžalovaného participoval ako starší referent špecialista na národnej kriminálnej agentúre, odbore Západ, pracovisko Nitra. Pokiaľ išlo o svedka Ing. P. P., súd nemal pochybnosti o hodnovernosti tohto svedka a ani o pravdivosti jeho výpovede, pretože u svedka z tohto hľadiska nezistil malígny úmysel, svedok nemal s obžalovaným žiadny spor a aj znalec PhDr. Andrej Franek po vyšetrovaní svedka uviedol do záverov znaleckého posudku č. XX/XXXX, že svedok bol schopný správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať udalosti a okolnosti prípadu, keď opisoval zlobné monológy obžalovaného, jeho nenávisť a zlosť k poškodenej Mgr. Y. Q. a tieto verbalizované prejavy nenávisti len prerozprával.

Vo vzťahu ku svedkom D. X., S. M., P. O. a H. X. súd konštatuje, že vzhľadom na to, že uvádzali iba sprostredkované informácie, čiže uvádzali iba skutočnosti, ktoré počuli od iných osôb, netvorili ich výpovede podklad pre meritórne rozhodnutie. Bolo tomu tak aj preto, že v prípade týchto svedkov nebolo možné spoľahlivo identifikovať zdroje ich sprostredkovaných informácií, a teda nebolo možné úplne vylúčiť, že pochádzali aj zo správ a rozličných mediálnych výstupov, ktoré boli v súvislosti s touto trestnou vecou verejne publikované. Súd sa tiež bližšie nezaoberal ani výpoveďou svedka P. O., pretože tento nič relevantné k veci neuviedol a navyše absolútne nekriticky a celkom v rozpore so zásadami logického myslenia tvrdil, že on a iní stabilní zákazníci kaviarne T. I. v M. sú presvedčení, že poškodená Mgr. Y. Q. žije a súčasne bohorovne vyhlásil, že dôkazu o náleze jej telesných pozostatkov neverí nielen on, ale ani v M. „sa tomu neverí“. K výpovediam svedkov P. T. a U. F. považoval súd za potrebné uviesť, že v oboch prípadoch ide o osoby, ktoré sú obvinené v samostatnom trestnom konaní pre zločin pozbavenia osobnej slobody, ktorého sa mali dopustiť v spoločnom konaní so svedkom Q. E. voči Mgr. Y. Q.B., a to za okolností a spôsobom, ktorý je totožný s časťou skutku v tejto trestnej veci. Zároveň je nutné uviesť, že o ich vine alebo nevine nebolo ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku právoplatne rozhodnuté a bolo potrebné rešpektovať, že ako svedkovia obaja zhodne akúkoľvek účasť na „únose“ poškodenej popreli.

Súd k vyššie rozpísanému hodnoteniu dôkazov považuje za nutné ešte doplniť, že ako celkom neopodstatnená sa vo veci javila aj zámienka, prezentovaním ktorej obžalovaný presvedčil svedka Q. E.É. na „únos“ svojej bývalej manželky Mgr. Y. Q., pretože podpísaním nejakých (bližšie nešpecifikovaných) dokumentov, ku ktorému mal záujem poškodenú donútiť v hangáre vo Q.Ý. H. s cieľom ochrániť majetok spoločnosti Q. G. L., s. r. o., ktorý považoval za svoj vlastný, by bez úradného overenia jej podpisu alebo iného úradného potvrdenia v zásade nič právne účinné nezískal. Aj preto súd dospel k záveru, že zamýšľaným cieľom obžalovaného bola fyzická likvidácia poškodenej Mgr. Y. Q., ktorá bola na jednej strane zdrojom jeho frustrácie z dôvodu, že počas výkonu väzby nemal žiadnu možnosť ďalej kontrolovať ani ovplyvňovať spôsob, akým nakladala s majetkom a na druhej strane stelesňovala pre obžalovaného hrozbu v podobe ňou poskytnutých usvedčujúcich výpovedí v konaniach, v ktorých bol obvinený pre daňovú trestnú činnosť a týmito informáciami obžalovaný nepochybne disponoval. Navyše, v konaní nebol podľa názoru súdu produkován žiadny dôkaz o existencii inej konkrétnej osoby alebo skupiny osôb, ktorá by bola s poškodenou v konflikte, alebo k nej čo i len prechovávala negatívne pocity a chcela by jej ublížiť na zdraví alebo na živote. V dôsledku toho súd nemal vôbec dôvod a ani podklad na rozvíjanie úvah o alternatívnom priebehu skutkového deja a

teda ani dôvod usudzovať o inom páchatelovi úmyselného usmrtenia poškodenej než o obžalovanom“.

Proti tomuto rozsudku podali riadne a včas odvolanie obžalovaný P. Q., a to proti všetkým výrokom rozsudku a prokurátor proti výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný v písomnom vyhotovení svojho odvolania poukázal najmä na to, že „...vo veci rozhodoval senát v nezákonnom zložení. Jeho nezákonné zloženie vyplýva zo skutočnosti, že v tomto senáte neprípustne rozhodovala a tomuto predsedala objektívne zaujatá a namietaná sudkyňa Mgr. Pamela Záleská. Za nezákonne zložený súd treba podľa práva považovať súd aj vtedy, ak vo veci síce konali sudcovia, ktorým bola táto vec pridelená v zmysle rozvrhu práce súdu, avšak z dôležitých zákonných dôvodov, v nej nemohli objektívne konať a rozhodovať, pretože nespĺňali požiadavky nezávislosti a nestrannosti a ich rozhodovanie bolo v rozpore s dodržaním princípov spravodlivosti konania. Toto sa týka aj rozhodovania namietanej sudkyne Mgr. Pamelu Záleskej, ktorá v konaní zatajila, že medzi sebou máme dlhoročný osobný vzťah a na hlavnom pojednávaní predstierala, že ma nepozná a nikdy predtým sa so mnou nestretla a ani ma nevidela, čo pochopiteľne nie je a ani nemôže byť pravda. Na zaujatost' konajúcej sudkyne som dôrazne upozornil hneď na samom začiatku hlavného pojednávania. V súčasnosti sa nejdem zaoberať otázkou, či k tomu došlo neodkladne alebo s menším omeškaním, pretože z hľadiska preukazovania objektívnej zaujatosti sudkyne, o ktorej v prípade Mgr. Pamelu Záleskej sa vlastne nedá pochybovať a dôvod o nej pochybovať by nemal ani žiadny nestranný pozorovateľ. Z hľadiska platného práva preto nemožno považovať za podstatné to, či som na skutočnosti, ktoré odôvodňujú zaujatost' a možné vylúčenie sudkyne z konania, upozornil s nepatrným omeškaním, pretože ak tu takéto skutočnosti a podozrenia sú, tak sudkyňa nemôže v konkrétnej veci konať a rozhodovať a musí navrhnúť svoje okamžité vylúčenie“.

Následne obžalovaný poukázal na skutočnosti, ktoré podľa neho zakladajú objektívnu zaujatost' sudkyne Mgr. Pamelu Záleskej. „K samotným dôvodom zaujatosti namietanej sudkyne uvádzam, že s Mgr. Pamelou Záleskou sa poznáme osobne a už veľmi dlho. Zoznámili sme sa niekedy v r.1996, kedy začala vypomáhať mame v predajni v M., kde som chodil nakupovať. Niekedy sa stávalo, že v predajni predávala sama F. a jej mama tam nebola vôbec prítomná. Z tohto obdobia pochádza aj doklad, ktorý som predložil súdu na preukázanie toho, že F. sa v maminej predajni zdržiavala a tam mi vytlačila aj tento paragón. Pri našich stretnutiach som spoznal aj F. mamu, ktorá sa zase veľmi dobre poznala s rodinou mojej bývalej manželky a tiež samotnou pošk. Y. Q., ktorá do spomínanej predajne p. N. chodila tiež. S mojou bývalou manželkou sa poznala osobne aj F.. Viem o tom, že sa spolu stretávali a dokonca mali aj jednu spoločnú kamarátku, ktorá sa volala T. F.. S F. sme si od samého začiatku tykali, pričom ja som ju oslovoval F. a ona mňa P.. Absolvovali sme množstvo spoločných stretnutí, pri ktorých sme sa rozprávali o všeličom možnom. Spolu sme sa stretávali najskôr v M. a potom neskôr aj v A., kde začala Pamela pracovať na Okresnom Súde Nitra. V M. sme sa pomerne často stretávali aj v Advokátskej kancelárii JUDr. Daniela Pavelku, ktorý bol našim spoločným známym. K advokátovi chodila nielen F. ale aj jej mama, čo môže nakoniec potvrdiť aj spomínaný advokát. Keď Pamela odišla pracovať na Okresný súd Nitra, kde sa potom stala sudkyňou, tak sme sa začali stretávať aj v Nitre kde som sa aj ja vtom čase zdržiaval. K našim stretnutiam dochádzalo v kaviarni hotela X. na C. ulici, kde sme obyčajne nebývali len my dvaja. Do kaviarne chodili spolu s nami napr. JUDr. G. O., ktorá bola veľmi blízkou priateľkou F. N. a mám pocit, že aj spolu žili a tiež MUDr. H. H. (teraz Y.), ktorý bol mojim známym a v hoteli Slovan sa zdržiaval pomerne často, pretože hneď vedľa mal svoju firemnú kanceláriu. Naše stretnutia v hoteli vedľa potvrdiť aj ďalšie osoby a to napr. D. S. a P. N., ktorí mali hneď vedľa hotela svoje podnikateľské priestory, do tohto pravidelne chodievali a videli nás aj s F. na káve alebo na obede. V hoteli sme sa stretávali pomerne často a to minimálne dva krát do týždňa, niekedy aj viac. Úhrady som platil po väčšinou ja, nie F.. Tieto naše stretnutia trvali nepretržite až do roku 2014, kedy došlo k môjmu vzatiu do väzby. Ešte pred mojim uväznením sme mali s F. vážnejší incident v M., ktorý vyvolala ona, keď ma slovne napadla a začala mi hrubo a špinavo nadávať za to, že v blízkosti ich rodinnej predajne, som musel zaparkovať s plne naloženým kamión s tovarom, ktorý som tam potreboval vyložiť. Veľmi sme sa pohádali, pričom pri tomto našom konflikte bol prítomný aj Ľ. O. z M.. Potom sme sa dlhšie obdobie nestretli a ani nevideli. Keď som sa po viacerých rokoch stretli na Špecializovanom trestnom súde, čo bolo práve v tomto konaní 3T 8/2023, tak sa ku mne správala veľmi

priateľsky, znovu mi tykala a oslovovala ma familiárne P.. Po pojednávaní v jeden deň prišla za mnou dokonca do eskortnej miestnosti, kde viedla so mnou niek 01110 minút neformálny rozhovor. Aj tu mi F. tykala a oslovovala ma P.. Správala sa ku mne tak, ako keby sme sa včera stretli v predajni v M. alebo na káve v hoteli X. v A. na C. ulici. V eskortnej miestnosti mi sľúbila, že sa bude vecou seriózne zaoberať a zadováži všetky kamerové záznamy, ktorých prehratia som sa domáhal, pretože boli súčasťou spisu v pôvodnom konaní na Okresnom Súde Trnava, avšak po povolení obnovy konania, sa v spise už nenachádzali. Podľa všetkého sa tak stalo práve z toho dôvodu, že konanie, proti mne, prebiehalo absolútne zmätočne a v rozpore so zákonom, pretože sa netýkalo skutku, pre ktorý bola obnova konania povolená. Tento skutok zostal pre špecializované orgány absolútne nezaujímavý a v ich ponímaní vošiel do úplného zabudnutia. Je pochopiteľné, že ja som na neho nikdy nezabudol, a preto sa k nemu neskôr znova vrátim a poukážem na neho aj v ďalších mojich zásadných výhradách a pripomienkach. Ak sa vak vrátim k nášmu rozhovoru s F. v eskortnej miestnosti, tak musím povedať, že ma podviedla a oklamala, pretože nielenže nespĺnila nič z toho, čo sľúbila, teda nezabezpečila dôležité záznamy, nezabezpečila a nevykonala ani ďalšie dôležité dôkazy, ktoré som navrhol zabezpečiť a vykonať na svoju obhajobu, ale po celý čas veľmi aktivisticky pomáhala prítomnému prokurátorovi, ktorým nebol nikto iný, než jej osobný priateľ JUDr. T. D.. Nemení to nič na tom, že zákonnou povinnosťou Mgr. F. N. bolo postupovať v súlade s ust. § 32 ods. 1 Trestného poriadku s pre kvalifikovaný pomer vo vzťahu k mojej osobe, ale aj samotnej poškodenej Mgr. Y. Q., s ktorou sa osobne poznala a spolu sa stretávali, navrhnúť svoje vylúčenie z konania, pretože to, že tak neurobila, znamená nielen porušenie princípov zákonnosti v súdom konaní, ale aj v samej podstate, aj na ujmu celkovej spravodlivosti konania v zmysle kritérií a požiadaviek vyplývajúcich z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru“.

V ďalšej časti obžalovaný na podporu svojich úvah poukázal na viacero rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva v otázke práva na nestranný a nezávislý súd, ale aj na prepojenie „sudkyne a špeciálneho prokurátora z neprípustného ovplyvňovania vecí, ktoré sa viedli na Úrade špeciálnej prokuratúry a Špecializovanom trestnom súde. Je verejne známe, že policajná inšpekcia obvinila bývalého vyšetrovateľa NAKA Pavla Ďurku v kauze známej ako „treba vyrobiť skutok“. Ide o prípad tzv. otočky F. Q. pred väznicou v lete 2021. Do tejto kauzy boli zainteresovaní aj prokurátori bývalého úradu špeciálnej prokuratúry a tiež sudcovia Špecializovaného trestného súdu, osobitne senát, ktorý riadi Mgr. Pamela Záleská“.

Záverom konštatoval: „V zmysle príslušného článku Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva mám legitímny právny nárok na to, aby sa mojím prípadom zaoberal Súdny dvor Európskej únie a po jeho posúdení, vydal predbežný nález. Dôvody predloženia veci ESD vyplývajú z mimoriadne závažného a nenapraviteľného porušenia ústavnej zásady zákonnosti stíhania zo zákonných dôvodov, v dôsledku čoho, o mojom trestnom obvinení, sa nerozhodlo v súlade so zákonom a nerozhodol o tom zákonným spôsobom súd, ktorý by bol súdom zákonným. Ako obvinený občan EÚ, mám právo na to, aby som sa ešte pred samotným rozhodnutím odvolacieho súdu, obrátil v mojej veci aj na Európske súdne orgány a požiadal o začatie prejudiciálneho konania a vydanie predbežného nálezu, ktorý by v spojitosti s mojím trestným konaním týkal výkladu článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru“.

Obhajca v písomnom odôvodnení odvolania poukázal najmä na to, že: „Rozsudok súdu je v rozpore s ustanovením § 168 Trestného poriadku, nakoľko každý výrok rozsudku musí byť odôvodnený a odôvodnenie všetkých výrokov musí vždy vychádzať z vyhodnotenia dôkazov spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia totižto nemá byť zrozumiteľné len pre súd, ale predovšetkým pre samotného obžalovaného (nakoľko konštitutívne účinky smerujú práve do jeho základných práv a slobôd), ktorého povinnosťou nie je hádať, čo svojimi formuláciami súd asi myslel. Súd účelovo uvádza len tie skutočnosti a dôkazy, ktoré podporujú tvrdenia obžaloby a neuvádza dôkazy, ktoré sú v môj prospech a vyvracajú alebo spochybňujú tvrdenia obžaloby. Ak aj všeobecne uviedol, že dôkazy obhajoby sú pre neho nepresvedčivé, nevysvetlil prečo, alebo čo ich vyvracia a robí nepresvedčivými, proste námietky obhajoby úplne odignoroval. V prvom rade chcem poukázať na to, že súd pri ústnom vyhlásení rozsudku zdôvodnil svoje rozhodnutie inak ako následne zaslal písomné vyhotovenie. Súd v časti hodnotenia svedeckých výpovedí pri vyhlásení rozsudku dňa 20.06.2024

uviedol, že: „...pokiaľ išlo o výpovede svedkov P. a U., súd rovnakým spôsobom pristupoval k hodnoteniu ich dôveryhodnosti a na tieto svedecké výpovede vo vzťahu k ustáleniu viny obžalovaného a k prijatiu záveru o vine obžalovaného neprihliadal, pretože skutočnosti, o ktorých svedkovia vypovedali, boli podľa názoru súdu motivované z nezisteného dôvodu (zvukový záznam z hlavného pojednávania zo dňa 20.06.2024, čas od 2:35:40), avšak v písomnom vyhotovení rozsudku sa súd najmä na výpoveď svedka P. odvoláva a skutočnosti, ktoré uvádza považuje za preukázané. Ďalej poukazujem na to, že mi boli odopreté práva na obhajobu tým, mi na jednej strane boli zamietnuté navrhované dôkazy bez toho, aby súd logicky odôvodnil prečo vykonal všetky dôkazy navrhnuté obžalobou ale dôkazy navrhované mnou len všeobecne zamietol. V tomto smere poukazujem najmä na výsluchy svedkov ako, Q. T., ktorý bol majiteľom vozidla, na ktorom mala odísť Y. Q.; MUDr. Y. ktorý bol zubárom Y. Q., a ktorý mohol vyplniť prázdne miesta v časovej osi zubných zákrokov, alebo svedka H. S., ktorým mal byť spojením medzi mnou a Q. E.. Ale samozrejme všetky nevykonané dôkazy v zmysle mojich písomných návrhov“.

Obžalovaný namietol, že „Tiež mi nebol poskytnutý dostatočný čas na vyhodnotenie žiadaných častí spisu, konkrétne v časti Výpisov hovorov a výpisy BTS operátorov telekomunikačnej techniky, čím mi bolo bránené v uplatnení všetkých prostriedkov na moju obhajobu. Uvedené časti spisu sa nenachádzali v rovnopise spisu, ktorým disponoval súd a prokurátor dokonca na hlavnom pojednávaní dňa 30.05.2024 uviedol, že uvedené dôkazy neexistujú, napriek tomu, že sa v spise nachádzať mali a boli v ňom evidované. Následne súd zabezpečil uvedené časti spisu, avšak do dispozície obhajoby sa dostali až dva pracovné dni pred konaním hlavného pojednávania vzhľadom na veľký obsah dát nebolo možné zo strany obhajoby vyhodnotiť uvedené predložené časti spisu. Tu nemôže obstať ani tvrdenie súdu, že sa jednalo o dôkazy navrhované obhajobou a z toho dôvodu nebolo potrebné dodržiavať lehotu na prípravu, nakoľko ak by tieto dôkazy boli súčasťou spisu, bolo by to v poriadku, avšak obhajoba sa s nimi nemohla oboznámiť a pripraviť si ich vykonanie, nakoľko nimi nedisponovala ani ona a ani súd. Súd potreboval na zabezpečenie častí spisu, ktoré mal mať k dispozícii od začiatku konania, viac ako dva týždne, avšak obhajobe už lehotu neposkytol“.

Obžalovaný taktiež namietol skutočnosť, že Kriminalistický a expertízny ústav PPZ nespĺňal zákonné požiadavky na vykonávanie znaleckej činnosti. „V prvom rade ide o to, že KEU nespĺňalo zákonom č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon o znalcoch“) vyžadované podmienky pre zápis KEU do zoznamu znalcov a teda vykonávania znaleckej činnosti ako znalecký ústav, konkrétne § 19 ods. 3 zákona o znalcoch. Uvedená zákonná podmienka bola až následne zákonom č. 187/2022 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom Zbore v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, a ktorý novelizoval zákon o znalcoch pre KEU odstránená, avšak až k dátumu 01.07.2022. Čiže nemohlo ísť o formálnu prekážku ale zákonnú prekážku, čo je potom v rozpore s § 119 odsek 3 Trestného poriadku, nakoľko takto získaný dôkazný prostriedok nebol získaný spôsobom podľa Trestného poriadku - § 142, a ani podľa osobitného predpisu, v tomto prípade zákona o znalcoch“.

Obžalovaný ďalej namietal, že „Ďalšou skutočnosťou, s ktorou sa súd nevysporiadal, je dvojité vznesenie obvinenia, nakoľko dňa 05.05.2023 mi boli, na základe návrhu prokurátora, Uznesením Špecializovaného trestného súdu č. k.: 4Tp/8/2023-43 v spojení s uznesením NS SR 2Tosts 9/2023 zo dňa 0.05.2023 zmenené dôvody väzby tak, že sa vzťahujú aj na skutkové okolnosti obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona, za ktoré mi bolo dňa 18.04.2023 podľa § 206 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie. Toto uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 18.04.2023 (ďalej aj len „uznesenie č. 2“) však nebolo vydané zákonne, keďže do dnešného dňa existuje právoplatné uznesenie o vznesení obvinenia voči mojej osobe za rovnaký skutok, prvá časť skutku, ktorý je uvádzaný aj v uznesení č. 2. Jedná sa o uznesenie podľa 206 ods. 1 Trestného poriadku zo dňa 18.12.2016 pod ČVS: PPZ-929/NKA-PZ-ZA-2016 zv. 1. č. 1. 4-11 (ďalej aj len „uznesenie č. 1“). Z uvedených uznesení vyplýva, že sa proti mne vedú dve paralelné konania pre ten istý skutok, aj keď inak právne kvalifikovaný. Uznesenie č. 1 nikdy nebolo zrušené a vec ani nebola nikdy spojená tak, ako to vyžaduje Trestný poriadok, OČTK len jednoducho pripojili kópiu pôvodného spisu a pokračovali v

konaní ďalej, tváriac sa, že ide o pokračovanie a pritom viedli nové konanie pre ten istý skutok. Som toho názoru, že OČTK nemohli najskôr skutok rozdeliť a následne, keď im to vyhovovalo ho spojiť a tvrdiť, že sa jedná o jeden a ten istý skutok, ale malo ísť o rozšírenie pôvodného skutku na základe príslušných zákonných ustanovení, prípadne zrušenie pôvodného uznesenia a vydanie nového.

Preto mám za to, že všetky úkony, ktoré vykonali OČTK v tejto veci po mojom právoplatnom odsúdení, až doteraz boli vykonané nezákonne, nakoľko konali v inej veci. OČTK nemohli najskôr skutok rozdeliť a následne, keď im to vyhovovalo ho spojiť a tvrdiť, že sa jedná o jeden a ten istý skutok, ale malo ísť o rozšírenie pôvodného skutku na základe príslušných zákonných ustanovení“.

Ďalej obžalovaný namietal, že mu bol uložený trest prepadnutia veci 1 ks tmavozeleného plastového suda na dažďovú vodu s vekom, s objemom 220 litrov s čiarovým kódom číslo XXXXXXXXXXXXXXX, pričom v konaní nebolo preukázané, že išlo o vec, ktorá patrila obžalovanému.

Obžalovaný v ďalšom poukázal aj nesprávne skutkové zistenia súdu prvého stupňa „Súd v skutkovej vete tvrdí, že som v priestoroch na výkon väzby v Nitre a Bratislave plánoval fyzickú likvidáciu svojej bývalej manželky, avšak zo žiadneho dôkazu takáto

skutočnosť nevyplýva, nakoľko bol vypočutý jediný svedok, ktorý bol so mnou v tom období vo väzbe, a to Ing. P. P.. Ako som už vyššie uviedol, súd pri ústnom vyhlásení nebral výpoveď svedka P. ako dôveryhodnú, čo bolo podľa môjho názoru správne, nakoľko z vykonaného dôkazu - správa z UVV a ÚVTOS Bratislava z č. I. 3.311 - 3.318, zväzok č. 13, vykonaného na HP dňa 28.02.2024, jednoznačne vyplynulo, že svedok bol so mnou na cele len v období, kedy som bol s manželkou v normálnom kontakte a svedok nemohol vedieť, že sa so mnou chce rozviesť, prípadne či na mňa vypovedá v iných veciach. Tieto skutočnosti sa svedok mohol dozvedieť až následne, ale nie z pobytu v spoločnej väzbe so mnou, iný dôkaz v tomto smere vykonaný nebol a tak sa jedná len o nepodloženú a nepreukázanú domnienku. Rovnako v tejto časti skutkovej vety je uvedené, že som to plánoval z dôvodu, že moja bývalá manželka vypovedala vo veci za ktorú som bol v tom čase vo väzbe, čo sa tiež nezakladá na pravde, nakoľko som bol vo väzbe za inú trestnú vec. Súd dôkaz, ktorý bol vykonaný na HP dňa 28.02.2024 dokonca v rozsudku ani neuviedol, zrejme preto, že bol v môj prospech a potom nemôže svoje tvrdenia oprieť o svedka P.. Súd svoje odôvodnenie opiera o výpoveď jediného svedka Q. E., ktorý sa síce sám priznal k spáchaniu skutku pozbavenia osobnej slobody mojej bývalej manželky, avšak až po predchádzajúcom prípravnom rozhovore s políciou a prokurátorom, ktorý sa uskutočnil pred výpoveďou svedka E. počas jeho pobytu vo väzbe v H., čo zaznamenala do protokolu o jeho výsluchu aj rakúska polícia zv. 15 Č. I. 4404 - 4476, konkrétne preklad na č. I. 4458, ktorý však súd odmietol vykonať a odmietol aj opätovne predvolať svedka E., aby sa k tomu vyjadril. Napriek tomu, ale treba uviesť, že svedok vypovedal len ku konaniu a k napomáhaniu pri trestnej činnosti, ktorá je kladená za vinu jemu, ale neuviedol nič, čo by preukazovalo nejaké moje následné konanie. Súd v odôvodnení poukazuje aj na konanie pred Okresným súdom Trnava, v ktorom som bol pôvodne odsúdený, ktoré ma podporovať jeho presvedčenie o mojej vine, avšak vo vzťahu ku svedkovi E. už nepokladal za nutné uviesť to, na čo poukázal Okresný súd Trnava, že „skutočnosti, ktoré mali nastať po preložení Y. Q. do druhého motorového vozidla je potrebné na základe výpovede E.M. považovať za otáznne, keďže v tejto jeho časti výpovede sú zjavné logické trhliny a pri súčasnej výpovede svedkov S. U. a S. M. vyvstáva dôvodný predpoklad o možnej existencii vlastného záujmu svedka E., pre ktorý v tejto časti nevypovedal pravdu“, ale iba v krátkosti skonštatoval, že skúmal či s jeho výpoveďou korešpondujú aj iné dôkazy. Nezaoberal sa motiváciou svedka E. klamať, najmä s poukazom na to, že sám svedok -iným osobám rozprával o likvidácii tela, čo potvrdili aj výpovede svedkov M. a X.. Jediný svedok, ktorý mal podľa súdu potvrdzovať výpoveď E., bol D. W., ktorý mal svedka E. vozit' a byť osobne prítomný na stretnutiach, ktorý ma mal stotožniť ako osobu, ktorá volala E. do práce ako aj iné. D. W. neovláda slovenský jazyk ale len maďarský jazyk, - teda všetky jeho informácie sú len sprostredkované. Aj znalec PhDr. Peter Molnár v znaleckom posudku č. XX/XXXX, zo zv. č. 21 z č. I. 6.343 - 6.376 uviedol, že D. W. fabuluje a vypovedá účelovo, prevažuje u neho domýšľavosť a skreslený úsudok.

Ďalej súd opiera pravdivosť výpovede svedka Q. E. o jeho tvrdenie, že poškodenú preložili do vozidla Š. C. I., žltej farby, ktoré som mal zabezpečiť, čo však popierajú svedkovia U. F. a P. T.. Súd túto

skutočnosť odôvodňuje aj tvrdením, že „bola výpoveď svedka Q. E. v tejto časti potvrdzovaná tiež kamerovými záznamami získanými z E.M. úradu T. S., ďalej zo spoločnosti Y. Q., s.r.o. a tiež zo spoločnosti W. I., s.r.o., ktoré zachytili pohyb a prejazd tohto vozidla dňa 13.12.2016 na trase avšak uvedený argument súdu je postavený na nevykonaných dôkazoch, Na hlavnom pojednávaní dňa 11.01.2024 boli vykonané len listinné dôkazy - zápisnice o vydaní veci - kamerových záznamov z č. l. 2.702 - 2.731, avšak kamerové záznamy ako dôkaz vykonané neboli, nakoľko ani neboli súčasťou súdneho spisu a až následne na základe mojej žiadosti zo dňa 13.03.2024 boli zabezpečené od prokurátora. Uvedené preukazuje žiadosť obhajcu zo dňa 13.03.2024 a informácia zo súdu o predložení žiadosti prokuratúry (prikladám v prílohe). Teda nevykonané dôkazy, ktoré ani neboli súčasťou spisu nemôžu potvrdzovať výpoveď svedka Q. E.. Taktiež znalec Ing. U. Q. na hlavnom pojednávaní dňa 27.02.2024 uviedol, že podľa kamerových záznamov bolo možné určiť vozidlo len typovo a nie individuálne a teda nevedel určiť, či vozidlo na záznamoch bolo identické s vozidlom, ktoré obhliadal aj fyzicky.

V ďalšej argumentácii súdu ku kamerovým záznamom, sa tento znova odkazuje znova na nevykonaný dôkaz a to znalecký posudok KEÚ PPZ pod ČES: PPZ-KEÚ-BA-EXP2017/4874, ktorý rovnako ako kamerové záznamy vykonaný nebol a nebol k nemu ani vypočutý znalec, teda neviem z čoho súd vychádza.

Z vyššie uvedeného potom nemôže obstať verzia súdu o pravdivosti výpovede E., keďže nič nepotvrdzuje jeho verziu a súd nemá preukázané jeho tvrdenia. Ide tak len o nepodložené domnienky súdu, ktoré nemôžu byť podkladom pre uznanie viny. Na základe uvedeného potom neobstoja ani domnienky súdu o ďalšom konaní svedka E., z ktorých potom bez akéhokoľvek potvrdenia vyvodzuje závery o mojom konaní. Sám súd tvrdí, že tam je dôkazná núdza a nepodarilo sa žiadnym spôsobom zistiť a teda ani spoľahlivo a jednoznačne preukázať, akým konkrétnym spôsobom došlo k usmrteniu poškodenej, avšak následne súd tvrdí, že „Bolo tomu tak preto, že k ďalšiemu priebehu skutkového deja neboli zistení žiadni svedkovia apo odchode svedka Q. E. z hangáru zostali na tomto mieste iba poškodená a obžalovaný, pričom poškodená bola od 13.12.2016 nezvestná a nebol produkovaný žiadny dôkaz, že by poškodená priestory uvedeného hangára opustila, alebo že by ešte s akýmkoľvek svedkom komunikovala, pritom nie je produkovaný ani dôkaz o tom, že sa v danom priestore nachádzala, teda okrem neoverenej výpovede E., ktorá však v kontexte výpovede M. je dosť spochybnená, najmä v časti o odovzdaní poškodenej mne, keďže sa sám E. chválil, že potrebuje upratať telo a pod.. Výpoveď E. v tejto časti, avšak aj celkový priebeh ako to popisuje skutková veta, spochybňujú aj ďalšie skutočnosti, najmä, že v uvedenom objekte boli vykonané dve prehliadky jedna v roku 2016 a druhá v roku 2017, ktoré boli vykonané za prítomnosti expertov z KEU P PZ ako aj kynológov zo psami a nebola zistená a zaistená žiadna stopa, ktorá by preukazovala alebo aspoň potvrdzovala prítomnosť poškodenej, alebo E. v uvedenom objekte. Uvedené potvrdil aj svedok U., ktorý bol sám prítomný na prehliadke v roku 2017. Taktiež neobstoja podľa mňa ani tvrdenie súdu, že „Vzhľadom na výpoveď Q. E. tak vo veci nebolo sporné, že obžalovaný bol posledným z radu ľudí, kto videl poškodenú živú a kto s ňou komunikoval“, keďže jediné čo preukazuje výpoveď Q. E. je, že posledný kto komunikoval s poškodenou bol práve on. Žiaden ďalší dôkaz o priebehu skutku produkovaný nebol. Súd v celom odôvodnení tvrdí, že došlo k usmrteniu poškodenej Y. Q., avšak podľa môjho názoru znova vychádza len z nepodložených domnienok a mylných záverov z vykonaného dokazovania, nakoľko zo zaistených stop a vykonaného dokazovania možno ustáliť len záver o tom, že v sude sa našli zubné výplne patriace poškodenej a nič iné.

Vzhľadom na hlavnom pojednávaní dňa 11.01.2024 vykonaný výsluch znalcov MUDr. Norbert Moravanský, PhD. a doc. MUDr. Andrej Thurzo, PhD., MPH, MHA, kde MUDr. Norbert Moravanský, PhD. na otázku obhajoby, či je možné vytrhnúť zub bez poškodenia výplne, odpovedal, že: „To je možné, to sa bežne deje.“, je spochybnená dostatočným spôsobom domnienka súdu o tom, že zubné výplne sa dostali do suda spolu s telom poškodenej, a to aj s poukazom na to, že nebolo preukázané, že materiál nachádzajúci sa v sude je ľudského pôvodu, že v sude bola zaistená DNA osoby, ktorá nepatrila ani poškodenej a ani mne. Z uvedeného potom vyplýva aj to, že teória o usmrtení poškodenej je len nepreukázaná domnienka. Tu musím namietať aj ďalšie tvrdenie súdu o tom; že v sude sa našli trichologické pozostatky vlasov poškodenej, nakoľko takýto záver zo žiadneho znaleckého posudku nevyplývajú, teda znova súd požíl zavádzajúcu Informáciu, len aby mohol odôvodniť nepodložené domnienky. Žiaden trichologický materiál patriaci poškodenej nebol v sude a ani v objekte vo Q. H.

nájdený. V rozpore s ústnym odôvodnením súd v ďalšom tvrdí, že nemal pochybnosti o hodnovernosti svedka Ing. P. P., avšak svedok Ing. P. P. vypovedal ako som už vyššie uviedol v rozpore so skutočnosťami, ktoré boli preukázané iným spôsobom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nepravdivo uviedol obdobie počas ktorého bol so mnou na jednej cele (vyplýva to z dôkazu - správa z UVV a UVTOS Bratislava z č. I.3.311 - 3.318 vykonaného na HP dňa 28.02.2024) čiže je nemožné aby mohol byť svedkom ním tvrdených skutočností, keďže ešte ani ja som nevedel, že sa chce manželka rozviesť a už vôbec nie, že proti mne vypovedala v nejakých konaniach. Svedkom tvrdené skutočnosti sa nemohol svedok dozvedieť odo mňa a vzniká podozrenie, že sú buď výmyslom jeho samého na základe jemu dostupných informácií, alebo bol pripravený na výpoveď políciou rovnako ako aj E. za poskytnutie výhod v ich trestných veciach. Taktiež svedok klamal v tom, že ho niekto telefonicky ovplyvňoval pred súdom v S., nakoľko na súd bol eskortovaný z výkonu väzby a teda nebolo technicky možné, aby ho niekto telefonicky ovplyvňoval, resp. mu volal do väzby. Súd sa s týmito skutočnosťami vôbec nezaoberal.

Vzhľadom na to, že súd sa vôbec nezaoberal preukázanými skutočnosťami v môj prospech, znova ich v krátkosti zopakujem. Svedok D. W. má len sprostredkované informácie od iných ľudí, ktoré si potom dotvára podľa vlastných predstáv. Uvedené skutočnosti boli potvrdené znalcom PhDr. Petrom Molnárom v znaleckom posudku č. XX/XXXX, zo zv. č. 21 z č. I. 6.343 - 6.376, ktorý uviedol, že D. W. fabuluje a vypovedá účelovo, prevažuje u neho domýšľavosť a skreslený úsudok. Uvedenú skutočnosť svedok dokonca poprel vo svojej výpovedi, čo svedčí o tom, že si prispôsobuje výpoveď svojim predstavám. Svedok neovláda slovenský jazyk, teda nerozumel by o čom by som sa mohol rozprávať s Q. E.. Taktiež Q. E. uviedol, že nikdy nebol prítomný pri údajných rozhovoroch medzi mnou a ním a všetko mal mať len od neho, čiže v kontexte všetkých skutočností (neznalosť jazyka, nemožnosť voziť na aute, s ktorým mal nehodu skôr ako ma prepustili) je tento svedok len sprostredkovateľom vymyslených informácií poskytnutých mu od svedka E.. Svedok U. F. poprel výpoveď E. a uviedol, že s P. Q. sa nikdy nestretol, vyjadril sa, že E. vypovedá aby získal výhody od OČTK, nakoľko je recidivista. Svedok X. uviedol, že E. mu povedal o nejakom skutku, ktorý mal spáchať s W. a U.. Svedok S. M. uviedol, že E. mal plánovať v roku 2017 odstrániť nejaké pozostatky a plánoval aj odstrániť W. a U., za to, že vypovedali proti nemu. Svedok P. O. vypovedal v rozpore s výpoveďou hlavného svedka Q. E., nakoľko aj sám E. uviedol, že sa o skutku mal dozvedieť až na slobode, teda za žiadnych okolností nemohol už vo väzení informovať svedka O. o plánovaní skutku. Uvedené potvrdzuje, že svedok bol o veci informovaný z iných zdrojov a pripravovaný na výpovede voči mne.

Svedok F. Q. vypovedal, že sa pozná dlho so mnou, mali sme spoločné aktivity a nikdy ma nepočul nadávať na manželku a ani na už potom bývalú manželku a to ani po mojom prepustení z väzby. Ide o svedka, ku ktorému som mal dôveru a ak som sa nevyjadroval proti svojej manželke pred takýmito

ľuďmi, ktorým som dôveroval, prečo by som to mal konať pred ľuďmi, s ktorými som sa poznal krátko, prípadne bol v konflikte. Svedok P. T. uviedol, že ma nepozná a ani poškodenú Y.Q., nikdy nás nevidel a nikdy sme neboli v kontakte. O skutku nič nevie, avšak uviedol, že od H. má informácie, že je možné získať výhody výmenou za výpoveď proti mne. Svedok tak potvrdil, že polícia nahovárala rôzne osoby, aby vypovedali proti mne tak, ako potrebovala. Svedok L. U. je svedok, ktorý pre získanie výhod vypovedal o veciach, ktorých nikdy nemohol byť svedkom, nakoľko to nesedí z časového hľadiska. Svedok so mnou na cele v čase odovysielania reportáže, bol v práci a následne som ja bol preložený na oddelenie bezpečnostného rizika, teda po jeho príchode z práce už so mnou nemohol rozprávať. Sám svedok uviedol, že cez väzenskú službu boli oslovení väzni na spoluprácu s políciou. Taktiež mal svedok so mnou spor vo výkone trestu, kde bol svedok na základe mojej výpovede disciplinárne potrestaný, teda motivácia svedka vrátiť mi to, je veľká. Rovnako tieto skutočnosti potvrdzujú, že svedkov na výpovede proti mne pripravovali. Svedkyňa T. T., ku skutku nevedela uviesť nič, ale potvrdila, že poškodená manipulovala s mojimi osobnými vecami, čo bolo krátko pred mojím prepustením z väzby. K mojej osobe, resp. vzťahu mňa a Y. Q. vypovedala účelovo, nakoľko spolu s rodinou profitovali z firmy poškodenej. Jej rodina získala od Y. Q. niekoľko nehnuteľností za symbolickú cenu. Svedok H. T. nevedel ku skutku uviesť žiadne skutočnosti a účelovo vypovedal len k mojej osobe, nakoľko ako bolo preukázané kúpil od Y. Q. 16 garsóniek za cenu 8000,- EUR. Svedok JUDr. P. U. uviedol, že sa zúčastnil v roku 2017 na prehliadke priestorov vo Q. H.Ň., v ktorých sa následne v roku 2021 našiel sud so zubnými výplňami Y. Q.. Uviedol, že prehliadka bola vykonávaná za účasti expertov z KEÚ PZ, ktorí sa snažili vyhľadávať a zviditeľňovať rôzne stopy, ktoré by mohli odhaliť prípadnú prítomnosť poškodenej, alebo iných osôb v tomto objekte. Rovnako uviedol, že boli prítomní aj experti z kynologickej služby so psami na vyhľadávanie mŕtvolných pachov. Avšak žiadne stopy, že sa tam nachádzala Y. Q. sa nenašli. K priestoru, kde sa mal v roku 2021 nájsť sud uviedol, že bol zaprataný hadicami, cez ktoré sa čiastočne brodili. Z fotografií z miesta nálezu suda vyplýva, že ak by sa ako tvrdil tento svedok brodili hadicami, určite by sud objavili. Výsledok tejto opakovanej prehliadky bol, rovnaký ako aj výsledok prvej prehliadky v roku 2016, že sa nenašlo nič, žiadna stopa, ktorá by potvrdzovala prítomnosť Y. Q. v tomto objekte. Dokonca ani prítomnosť žiadnych iných biologických stop v objekte zistená nebola. Avšak na výpovedi svedka je zaujímavé tvrdenie, že hadice boli do vysokej výšky a nebolo nimi manipulované dlhšiu dobu, preto tomu nevenovali pozornosť. Podľa vyhotovenej fotodokumentácie z uvedeného úkonu, konkrétne fotky č. 33, 34 je vidno, že hadice vôbec neboli v takej Výške ako uvádza svedok a priestor bol inak usporiadaný ako v roku 2016 pri prvotnej prehliadke, čo preukazuje fotografia č. 60 a 61 z prehliadky iných priestorov v roku 2016. Taktiež fotodokumentácia pri následnej prehliadke v roku 2021, fotografie č. 58 až 70, preukazujú, že v uvedenom priestore nastali výrazné zmeny usporiadania vecí. Ja som bol prítom po celý čas vo väzbe, čiže kto manipuloval s danými vecami, a prečo, je otázne.

Tu musím uviesť aj na nezákonnosť vykonanej prehliadky iných priestorov v roku 2021, pri ktorej bol nájdený sud, najmä s poukazom na to, že došlo k úmyselnému klamaniu v dôvode prehliadky, nakoľko z podkladov k prehliadke je jasné, že sa jednalo o nezákonne získané fotografie. Problém je v tom, že prehliadka v roku 2021 bola vykonaná na základe príkazu, ktorý vychádzal z podkladov (úradného záznamu), kde boli uvedené informácie získané pri prehliadke v roku 2016 v objekte, na ktorý nebol v tom čase vydaný príkaz. Bolo to preukázané výpisom z katastra nehnuteľností. Bez tohto nezákonného vstupu do objektu by potom nebolo možné získať informácie, ktoré mali byť podkladom pre prehliadku v roku 2021. Svedok P. O. vo svojej výpovedi uviedol previazanosť Y. Q. a T. D., jej priateľa, s drogovým biznisom, ktorého súčasťou bol aj on sám, ako aj svedok S. L.. Uvedené skutočnosti potom poukazujú na možné dôvody, prečo považovať aj výpoveď svedka S. L. za tendenčnú a nedôveryhodnú. Z výsluchov svedkov P., U., L., W., O. je vidno, že policajti vytvárali svedkov aby ma mohli stíhať, avšak niektorí si zle pamätali noty, resp. išli nad rámec policajtní nadiktovaného scenára a ich výpovede nezodpovedajú preukázaným skutočnostiam, preto nie je možné ich považovať v žiadnom prípade za relevantné. Bez dotknutia uvedeného je potrebné uviesť aj to, že žiaden zo svedkov nebol účastníkom žiadneho môjho konania a majú len sprostredkované informácie a aj to všetci od jednej osoby, Q. E., ktorý bol v čase, keď im to mal rozprávať drogovu závislosť.

Z výsluchu znalcov prof. PhDr. Heretika, PhD. A MUDr. Heretikovej Marsalovej k znaleckému posudku č. XX/XXXX, ako aj zo samotného posudku vyplynulo, že znalci vychádzali čisto zo spisového

materiálu bez klinického vyšetrenia, preto ich záver vychádza len z bližšie neurčenej korešpondencie predloženej vyšetrovateľom, teda zo selektívneho výberu OČTK. Uvedená korešpondencia nebola ani oboznámená ako dôkaz pred súdom. Takéto znalecké dokazovanie nemôže byť relevantným podkladom pre rozhodnutie súdu. Z výpovede znalca Ing. U. Q. vyplynulo, ako som uviedol už vyššie, že kvalita kamerových záznamov a markanty z nich rozpoznateľné neumožňujú konštatovať s úplnou istotou, že vozidlo zachytené na týchto záznamoch je totožné s vozidlom, ktoré bolo predmetom obhliadky, ktorú vykonal. Rovnako sa vyjadril, k sedadlu v uvedenom vozidle, že sa jedná o typovo zhodné s prvovýrobou, ale tým, že ide o typizované diely, nie je možné určiť kedy boli do vozidla namontované. Znalec mjr. Ing. Patrik Matejov predniesol znalecký posudok číslo CES: PPZ-KEU-BA-EXP-2021/6831, z ktorého vyplynulo, že v sude, kde sa nachádzali zubné výplne poškodennej Y. Q. boli zaistené stopy (expertom označené ako 8-1, 8-2, 8-3) na ktorých bola zistená prítomnosť profilu DNA, avšak porovnávaním bola vylúčená zhoda so mnou a aj s poškodenou Y. Q., teda ďalšia skutočnosť, ktorá spochybňuje tvrdenia súdu a vnáša otázku, či DNA je v zaistenom sude. Znalec plk. RNDr. Peter Milkvík v súlade so znaleckým posudkom uviedol, že je možné prijať len záver o živočíšnom pôvode obsahu skúmanej tekutiny a nie o ľudskom pôvode, teda na základe takéhoto záveru nie je možné tvrdiť, že sa v sude nachádzal človek. Tu neobstojí ani tvrdenie ohľadom obsahu prvkov vápnik a fosfor, nakoľko napriek tomu, že znalec nemal vedomosť, v akých živých organizmoch a v akom množstve sa uvedené prvky nachádzajú, je všeobecne známe, že aj telá iných živých organizmov majú rovnaký obsah uvedených prvkov. Aj bez uvedeného sa na základe uvedeného znaleckého posudku nedá presne určiť o aký pôvod živočíšneho materiálu sa jedná. Znalec mjr. Mgr. Peter Pobešk z odvetvia kriminalistická fotografia uviedol, že vychádzal len z predložených vecí rodinou a nebol skúmaný pôvod týchto vecí. Preto jeho závery nemožno považovať relevantne, nakoľko podklady pre skúmanie, resp. porovnanie neboli podrobené skúmaniu ich pôvodu a pritom boli východiskovým prvkom na porovnanie. Nie je možné potom na základe takéhoto porovnávania vyvodzovať jednoznačné závery, ale len domnienky. Znalec Ing. Vladimír Adámik sa okrem iného vyjadril, že mu neboli poskytnuté údaje, ktoré by mu pomohli odblokovať druhú SIM kartu v telefóne Y. Q., preto je otázne z akého dôvodu toto obžaloba a ani súd nepovažovali za potrebné, nakoľko ja som takéto dokazovanie súdu navrhoval. V objekte, kde bol nájdený sud so zubnými výplňami poškodennej Y. Q. boli vykonávané prehliadky iných priestorov v roku 2016 a v roku 2017, kedy sa nič nenašlo anestetizovala sa jediná stopa, ktorá by potvrdila prítomnosť poškodennej Y. Q. v danom objekte, teda Sa vychádzalo z premisy, že sa tam ani nič nenachádzalo. Ja som bol po celý čas obmedzený na osobnej slobode, z fotodokumentácií uvedených prehliadok vyplýva, že s vecami, ktoré sa nachádzali v danom objekte niekto manipuloval, objekt nebol zaistený políciou a mal k nemu ktokoľvek prístup. Je teda zarážajúce, že po piatich rokoch na základe vymysleného príkazu na prehliadku, ktorý bol založený na nezákonne získaných fotografiách, a kde som ja v tej veci ani nebol obvinený; ma predvedú na prehliadku objektu, ktorý mi nepatrí, nemal som ho v prenájme ani som v ňom nebol päť rokov, ale zrazu príde k nálezu sudu s kyselinou, ktorý sa tam predtým zjavne nenachádzal a tvrdia, že som ho tam dal ja. Otázka pozostáva v tom, ako vedela polícia čo tam nájde, keď ma predviedla k prehliadke vo veci, s ktorou som nebol spojený?

Súd ma uznal za vinného z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona, teda trestný čin úkladnej vraždy z pomsty, čo je v rozpore so zákonnými predpokladmi pre takto postavenú právnu kvalifikáciu, keďže absentuje preukázanie znaku skutkovej podstaty a to pomsty, nakoľko žiadnym vykonaným dôkazom nebolo preukázané konanie alebo čo i len moje vyjadrenie o pomste, preto nemôže byť táto podmienka splnená. Absentuje aj motív skutku, nakoľko ako tvrdí aj súd v odôvodnení, že obvyčajným podpisom dokumentov poškodenou Y. Q. sa nedajú zvrátiť ňou vykonané prevody. V tomto smere znova neobstojí argumentácia súdu, že na druhej strane stelesňovala (súd má na mysli poškodenú Y. Q.) pre obžalovaného hrozbu v podobe ňou poskytovaných usvedčujúcich výpovedí v konaniach, v ktorých bol obvinený pre daňovú trestnú činnosť, keďže poškodená v týchto konaniach už vypovedala a teda jej zmiznutím by jej výpovede neboli nijako odstránené z konania a taktiež mi nebola žiadna z týchto vecí preukázaná, teda nie je možné tvrdiť, že to ma motivovalo. Rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho skutkového zistenia, je nedostatočne neodôvodnené, čo ho robí nepreskúmateľným a arbitrárnym“. Záverom obžalovaný spochybnil aj výrok o náhrade škody „K priznanému nároku poškodených uvádzam, že jeho výška ako aj dôvody uplatnenia nevychádzajú z riadne odôvodnených skutočností, ale len zo subjektívneho pocitu, a preto ich považujem za nedôvodné. Súd síce tvrdí, že vzhľadom na

spôsobenú ujmu sú oprávnené, avšak mám za to, že súd nemá ísť nad rámec zákona o obetiach trestných činov a v prípade odklonu by mal riadne odôvodniť v čom, o koľko a na základe čoho navyšuje zákonom stanovenú hranicu odškodnenia, inak sa znova jedná len o ničím nepodložené arbitrárne rozhodnutie“.

Na základe všetkých uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 321 ods. 1 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a vo veci sám rozhodol.

Prokurátor podal v zákonnej lehote odvolanie proti výroku o vine z dôvodu, že súd prvého stupňa neuznal kvalifikačný znak podľa § 144 ods. 2 písm. d) Trestného zákona a proti výroku o treste z dôvodu absencie poukazu na ustanovenie § 47 ods. 1 Trestného zákona.

Obžalovaný, osobitným podaním podaným prostredníctvom obhajcu, navrhol pred konaním verejného zasadnutia vypočuť svedkov X. Š., P. N. a E. O., S. W. a H. C., pričom navrhol zabezpečiť aj obrazový a zvukový záznam z vychádzky obžalovaného konanej 04. novembra 2014 od 12:00 hod. do 14:00 hod. v ÚVV a ÚVVTOS Leopoldov, počas ktorej mal byť zachytený v rozhovore s H. C.. Taktiež navrhol vyžiadať a následne prehrať kamerový záznam z budovy ŠTS v Pezinku z 30. mája 2024 od 10:07 hod. do 13:09 hod. ktorý mal preukázať, že sudkyňa Záleská navštívila eskortnú miestť, v ktorej bol v tom čase umiestnený obžalovaný.

Predmetná trestná vec obžalovaného P. Q. bola odo dňa nápadu 14. augusta 2024 náhodným výberom vykonaným technickými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti SR (generátor elektronickej podateľne) pridelená na konanie a rozhodovanie senátu 5T najvyššieho súdu a v súčasnosti je na najvyššom súde vedená pod sp. zn. 5To/10/2024. Na podklade vznesenej námietky zaujatosti voči členom senátu 5T sudcom JUDr. Jurajovi Klimentovi a JUDr. Petrovi Štíftovi rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, sp. zn. 2TdoVS/5/2024, z 30. septembra 2024 tak, že podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodov § 31 ods. 3 Trestného poriadku sudcovia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Juraj Kliment a JUDr. Peter Štíft sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obžalovaného P. Q. vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 5To/10/2024.

S poukazom na vyššie vyjadrené rozhodoval senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zákonom zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia, reflektujúc príslušné ustanovenia upravujúce pravidlá zastupovania predsedu senátu a člena senátu obsiahnuté v čl. X ods. 5, ods. 9, v čl. XVI ods. 5, v čl. X ods. 5, ods. 9 a čl. XXV. štvrtej hlavy osobitnej časti Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2024.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné a odvolanie obžalovaného P. Q. je čiastočne dôvodné.

V prvom rade sa najvyšší súd vysporiadal s odvolacou námietkou obžalovaného, ktorej podstata spočívala v tvrdení, že vo veci konal súd v nezákonom zložení senátu, keďže jeho predsedníčkou bola sudkyňa Mgr. Pamela Záleská, ktorá bola v konaní zaujatá. Obžalovaný jej zaujatosť primárne odvodzoval z povahy ním popisovaného vzájomného nadštandardného vzťahu, ktorý mal trvať roky pred podaním obžaloby v tejto trestnej veci a jednak aj zo spôsobu správania predsedníčky senátu počas konania na súde prvého stupňa (mala sa správať k obžalovanému priateľsky a oslovovať ho familiárne „P.“, mala ho navštíviť v eskortnej miestnosti a viesť s ním neformálny rozhovor).

Napriek tomu, že skutočnosti, ktoré tvorili obsah odvolacej námietky obžalovaného ohľadne ním

tvrdenej zaujatosti vo veci konajúcej sudkyne, boli okolnosťami, ktoré mu museli byť známe už v čase, keď zistil, že predsedníčkou senátu, ktorý bude prejednávať jeho trestnú vec, je Mgr. Pamela Záleská, resp. mali sa udiť v priebehu konania na súde prvého stupňa, tak tieto okolnosti obžalovaný v konaní nenamietal bezodkladne, ale až po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku, odvolací súd vyzval Mgr. Pamelu Záleskú, aby sa vyjadrila k týmto tvrdeniam obžalovaného.

Predsedníčka senátu súdu prvého stupňa sa k uvedenému vyjadrila podaním z 4. novembra 2024, v ktorom poprela skutkové tvrdenia obžalovaného uvedené v ním podanom odvolaní. Sudkyňa vylúčila existenciu akéhokoľvek osobného pomeru k obžalovanému, ktorého prvýkrát v živote stretla v budove Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, a to ako predsedníčka senátu, ktorý rozhodoval o jeho väzbe počas neverejného zasadnutia konaného 12. októbra 2023. Obžalovanému nikdy netykala a ani s ním nikdy nebola v žiadnej kaviarni v M., ani v žiadnom hoteli v A. a ani v inom meste či obci, taktiež nepoznala ani bývalú manželku obžalovaného, jej rodičov, alebo kohokoľvek z jej blízkych osôb, nebola po pojednávaní za obžalovaným v eskortnej miestnosti a ani s ním nevedla neformálny rozhovor.

V prvom rade najvyšší súd konštatuje, že tvrdenia obžalovaného P. Q., ktoré mali preukazovať zaujatosť vo veci konajúcej sudkyne po formálnej a obsahovej stránke predstavovali námietku zaujatosti v zmysle § 31 Trestného poriadku. V zmysle § 31 ods. 4 Trestného poriadku je strana povinná vzniesť námietku zaujatosti bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. Je tomu tak okrem iného i preto, aby bolo možné v rámci procesného postupu upraveného v § 31 a § 32 Trestného poriadku, efektívne preskúmať obsah tvrdení namietajúcej strany vo vzťahu k ňou namietaným dôvodom vylúčenia, teda nie s odstupom času mesiacov, či rokov. V prípade, ak námietka zaujatosti nie je vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku, tak sa o nej nekoná (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku).

Najvyšší súd poznamenáva, že obžalovaný v konaní už raz vzniesol námietku zaujatosti voči konajúcej predsedníčke senátu, a to na hlavnom pojednávaní konanom 6. novembra 2023, ktorej podstata spočívala v tvrdení o osobnom vzťahu sudkyne k poškodeným U. T., Q. T., ale i Mgr. Y. Q., ktorí mali v minulosti navštevovať obchod, ktorý bol vo vlastníctve matky predsedníčky senátu v M., pričom o tejto námietke nebolo konajúcim senátom v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku správne konané, nakoľko táto nebola vznesená bezodkladne.

Berúc do úvahy vyššie teoretické východiská a rozvedené zistenia, najmä vyjadrenie predsedníčky senátu Mgr. Pamelu Záleskej zo 4. novembra 2024, mal odvolací súd za to, že obžalovaným tvrdené skutočnosti, ktoré mali preukazovať zaujatosť vo veci konajúcej sudkyne neboli preukázané a v dôsledku toho jeho odvolacia námietka, že v konaní rozhodoval nezákonný senát nie je dôvodná.

Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd nevyhovel návrhu obžalovaného na ďalšie preukazovanie ním tvrdených skutočností, a to vypočutím svedkov P. N. a L. O., či vyžiadaním kamerového záznamu z budovy ŠTS v Pezinku z 30. mája 2024 od 10:07 hod. do 13:09 hod. ktorý mal preukazovať, že sudkyňa navštívila eskortnú miestnosť, v ktorej bol v tom čase obžalovaný, keďže išlo o skutočnosti, ktoré boli v potrebnom rozsahu preukázané inými dôkazmi (vyjadrenie sudkyne Mgr. Pamelu Záleskej), resp. išlo o okolnosť, ktorá bola spôsobilá byť súčasťou námietky zaujatosti, ktorú obžalovaný nevzniesol bez zbytočného odkladu, a aj keby sa potvrdila jej návšteva v eskortnej miestnosti, uvedené zistenie by samo o sebe nemalo relevanciu v danej veci.

K výroku o vine.

Odôvodnenie odsudzujúceho výroku rozsudku súdom prvého stupňa považuje najvyšší súd za kompletné, správne, presvedčivé, vyčerpávajúce, a preto naňho odkazuje. Najvyšší súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd vyhodnotil vykonané dôkazy súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému hodnoteniu z hľadiska pravidiel § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť, čo by si vyžadovalo zásah súdu druhého stupňa. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa neodporuje základným princípom logického myslenia. Skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, nemôže sama o sebe

viest' najvyšší súd k záveru o zjavnej arbitrárnosti alebo neodôvodnenosti záverov vyslovených týmto súdom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že súd prvého stupňa sa riadnym a presvedčivým spôsobom vysporiadal so všetkými návrhmi obžalovaného na vykonanie dôkazov na hlavnom pojednávaní, pričom na str. 52 - 53 napadnutého rozsudku osobitne odôvodnil na základe akých úvah dospel k záveru o tom, že tam uvedené dôkazy nie je potrebné vykonať, pričom odvolací súd sa s uvedenými úvahami v plnej miere stotožňuje a bez potreby osobitnej repetície na ne odkazuje.

Vzhľadom na obsah skutkových odvolacích námietok obžalovaného najvyšší súd navyše konštatuje:

Z výpovedí svedkov P. P.Č., S. L., Q. E., ako aj z výpovedí ďalších svedkov a z vykonaných listinných dôkazov vyplýva, že obžalovaný P. Q. vedel, že jeho bývalá manželka Mgr. Y. Q. začala proti jeho osobe vypovedať pred orgánmi činnými v trestnom konaní, a to v trestnej veci, v ktorej bol obžalovaný P. Q. v tom čase väzobne stíhaný (vypovedala v trestnom stíhaní vedenom na NAKA, NJFP, expozitúra Západ pod ČVS:PPZ-891/NKA-FP-ZA-2014). Súčasne Mgr. Y. Q. podľa vnútorného presvedčenia obžalovaného vykonávala zásahy do majetku obchodnej spoločnosti, ktorý majetok obžalovaný P. Q. považoval za svoj vlastný. Z uvedeného dôvodu P. Q. najskôr v priestoroch Ústavu na výkon väzby (ďalej len „ÚVV“) Nitra, a neskôr po svojom premiestnení v priestoroch ÚVV Bratislava, začal plánovať fyzickú likvidáciu svojej bývalej manželky Mgr. Y. Q.. Námetka obžalovaného, že zo správy ÚVV a ÚVTOS Bratislava (č. I. 3311 - 3318) plynie, že svedok Ing. P. P. bol s obžalovaným na cele len v období, kedy bol s manželkou v normálnom kontakte, a že svedok nemohol vedieť, že sa s ňou chce obžalovaný rozviesť, prípadne, že vypovedá na neho v iných veciach neobstoí, keďže informácie, o ktorých svedok vypovedal nemusel „získať“ len z obdobia keď bol na cele s obžalovaným, ale i počas obdobia keď boli spolu v jednom spoločnom ústave na výkon väzby, či trestu, čo aj boli.

Kľúčový svedok Q. E. vo svojich výsluchoch v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, mimoriadne detailne, logicky a konzistentne opísal prípravu a realizáciu únosu poškodenej Mgr. Y. Q., ktorý bol vykonaný na objednávku obžalovaného P. Q.Č.. Svedok podrobne opísal, ako si obžalovaný objednal únos svojej exmanželky, ako bol únos pripravovaný, kto sa spolu s ním na únose podieľal, akým spôsobom bol samotný únos vykonaný, ako aj výšku odmeny, ktorú v dvoch častiach prevzal od obžalovaného. Svedok síce nebol prítomný pri usmrtení Mgr. Y. Q., ale v skladových priestoroch vo Q. H. si všimol v miestnosti so schodmi naskladané časti vysávačov, ako aj kanistre s bližšie nešpecifikovanou tekutinou, ktorá však nebola ani naftou, ani olejom.

Obžalovaný P. Q. začal plánovať vraždu svojej bývalej manželky už vo výkone väzby, a to aspoň v rovine predbežných predstáv. Po veľmi krátkom čase po prepustení z výkonu väzby kontaktoval svojho „znáameho“ z ÚVV svedka Q. E., ktorého už vo väzbe oslovil, že ho chce použiť „na nejakú prácu“, ktorú však v tom čase nešpecifikoval. Viackrát sa pritom uistil, že mu bude Q. E.É. nápomocný, a to najmä z dôvodu, že Q. E. bol v prostredí známy tým, že je schopný vykonať aj násilnú trestnú činnosť, keďže pochádzal zo širšieho prostredia organizovaného zločinu z oblasti mesta T. X., ktorého viacerí členovia už boli odsúdení za násilné trestné činy, vrátane úkladných vražd. Na účely únosu poškodenej poskytol obžalovaný P. Q. svedkovi Q. E. presný časový harmonogram pohybu a zvykov poškodenej, aby bol jej únos úspešne vykonaný. Po tom, ako Q. E. odovzdal Mgr. Y. Q. obžalovanému dňa 13. decembra 2016 v skladových priestoroch vo Q. H., obžalovaný fyzicky napadol poškodenú, previazal okolo nej reťaz, a keď chcel svedok protestovať, povedal mu: „odíd', dokedy môžeš“.

Svedok P. P., ktorý bol v roku 2014 na jednej cele s obžalovaným v ÚVV Nitra, vypovedal, že obžalovaný sa v nejakom čase dozvedel, že jeho vtedajšia manželka začala rozpredávať firemný majetok. Ich vzťahy sa následne narušili, obžalovaný denne na poškodenú nadával, „najčastejšie na jej adresu používal slovné označenie „kurva špinavá“ a opakovane začal vyhlasovať, že ju zabije, vyjadroval sa aj ako ju zabije, aj uvažoval nad tým, koho na túto vec osloví ... často sa pýtal, či nepozná niekoho, koho by na účely zabitia svojej manželky mohol osloviť, dodával, že peniaze na to má“. Obžalovaný P. Q. vyslovil pred svedkom P. P. aj svoju predstavu, ako uvedenú vraždu spácha, spomínal mu aj použitie kyseliny na spáchanie samotnej vraždy, v tej súvislosti mu popisoval „podrobnosti ohľadne postupov, ktoré používali páchatelia označení ako kyselinári“, pričom vysvetľoval, že platí „nie je telo, nie je vražda“. Zo svedeckej výpovede P. P. je zrejmé, že obžalovaný P. Q. hovoril o Mgr. Y. Q., že ju chce trápiť, trýzniť, že jej chce spôsobiť veľké utrpenie. Z jeho výpovede je takisto zrejmé, že obžalovaný P. Q. mal vedomosť o pôsobení kyseliny na ľudský organizmus, pričom použitie kyseliny prezentoval ako jeden zo spôsobov spáchania samotného skutku - vraždy jeho bývalej manželky Mgr. Y. Q..

Z výpovede svedka S. L. vyplýva, že tento bol priamo oslovený obžalovaným P. Q. na fyzickú likvidáciu Mgr. Y. Q., ktorý sa jednoznačne vyjadril, že chce zabiť Mgr. Y. Q., nakoľko mu predala jeho majetok v čase, keď bol vo výkone väzby. Obžalovaný P. Q. sa podľa zadovážených dôkazov dôkladne pripravil na samotný akt spáchania úkladnej vraždy Mgr. Y. Q., nakoľko si zabezpečil reťaz so zámkom, ktorá sa predtým nenachádzala v skladových priestoroch v obci Q. H. Zároveň je zdokumentované, že sa v týchto skladových priestoroch nachádzala aj neznáma chemická látka, ktorú špecifikoval Q. E. vo svojom výsluchu, a to tak, že uvedenú chemikáliu nevedel priradiť k žiadnej konkrétnej látke, ale ju opísal ako látku so silným chemickým zápachom.

Na tomto mieste je potrebné uviesť, že nájdený plastový sud bol zo strany obžalovaného P. Q. ukrytý tak, že ho nebolo jednoduché objaviť, nakoľko bol pravdepodobne odo dňa 13. decembra 2016 až do dňa 3. júna 2021 za odcudzenými vecami (odcudzené náhradné diely do vysávačov), ktoré boli zaistené v rámci prehliadky iných priestorov, a to v trestnom konaní vedenom pod ČVS: PPZ-104/NKA-ZA2-2020. Je potrebné uviesť, že veci, za ktorými bol ukrytý predmetný plastový sud s telesnými pozostatkami poškodenej, pochádzali z trestnej činnosti, na ktorej sa mal podieľať samotný obžalovaný P. Q. (a ktorá je predmetom stále prebiehajúceho trestného stíhania), a teda je možné urobiť logický záver, že predmetný sud bol ukrytý za týmito vecami samotným obžalovaným. Až po fyzickom vynesení všetkých zaistených vecí pochádzajúcich z trestnej činnosti, čo trvalo niekoľko hodín, bolo možné tento plastový sud, počas prehliadky v júni 2021, nájsť.

Námietka obhajoby, že plastový sud, v ktorom bolo rozpustené telo poškodenej, nebol nájdený pri prehliadke týchto priestorov v roku 2017, nie je spôsobilá spochybniť zákonnosť zaisteného dôkazu. Pri vyšetrovaní je pomerne bežnou praxou, že niektoré úkony (napr. obhliadka miesta činu) sa opakujú, alebo sa následne vykonávajú prehliadky iných priestorov v ďalších trestných veciach. Nenájdenie konkrétnej veci pri prvej prehliadke nijako „neimunizuje“ túto vec od možnosti zaistenia pri ďalších zákonne vykonaných invazívnych úkonoch. Dôvod, pre ktorý nebol nájdený plastový sud pri prehliadke týchto priestorov v decembri 2017 podrobne vysvetlil vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní svedok Martin Juhás, keďže prehliadka bola zameraná na zviditeľňovanie stôp za prítomnosti kynologickej služby. Vo svojej výpovedi zároveň uviedol, že výška nakopených hadíc od vysávačov bola v najvyššej časti okolo dvoch metrov, pričom k prehľadávaniu hadíc prišlo asi do polovičnej dĺžky od zadnej steny miestnosti (ako to vyplýva z fotodokumentácie z prehliadky iných priestorov v roku 2017, zv. 21, č. l. 6527; zväčšená fotografia formátu A3 tvorí prílohu záverečnej reči) prokurátora.

Z vykonaného dokazovania zároveň vyplýva, že obžalovaný mal pomerne krátky časový priestor ukryť telesné pozostatky svojej bývalej manželky po jej usmrtení. Uvedené konštatovanie vyplýva zo skutočnosti, že už samotný únos poškodenej sa nepodaril podľa plánu, pretože poškodená napriek nepriaznivej situácii dokázala vykonať veľmi krátky telefonický hovor, a upozornila tak na svoj prebiehajúci únos. Táto okolnosť určite narušila detailne pripravený plán obžalovaného P. Q. a spôsobilá, že od momentu vyzradenia celej akcie musel improvizovať a dostal sa do časovej tiesne. Z uvedeného

dôvodu, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, sa obžalovaný rozhodol, čo najrýchlejšie opustiť územie okolo M. a Q. H., aby tak znížil možnosť svojho odhalenia a následného zadržania. Súčasne sa snažil zabezpečiť si pre seba alibi, a to tým, že sa bude nachádzať ďaleko od miesta spáchania skutku. Obžalovaný P. Q. bol zadržaný v regióne E., čo je viac ako 240 km od miesta spáchania skutku. Zároveň obžalovaný disponoval aj informáciami o dĺžke rozkladu ľudského tela v kyseline, čo aj prezentoval iným osobám. Táto skutočnosť na jednej strane spôsobila, že sa nemohol tela poškodenej zbaviť okamžite, ale na druhej strane mu dala paradoxne možnosť ujsť a spoliehať sa na postupný účinok kyseliny, ktorá mala spôsobiť, a do veľkej miery aj spôsobila, úplné rozloženie tela poškodenej, a teda zahľadenie stôp po spáchanej vražde.

Znalecký posudok znaleckého ústavu C. mimo rozumnú pochybnosť ustálil, že v plastovom sude zaistenom v skladových priestoroch, ktoré používal obžalovaný (a nie je relevantné, kto bol napísaný na liste vlastníctva ako vlastník týchto priestorov) boli rozpustené telesné pozostatky poškodenej Mgr. Y. Q.. Presnosť identifikácia osoby na základe fotokompozitných výplní (teda bielych plomb) je na úrovni identifikácie založenej na porovnávaní DNA. Inými slovami povedané, žiadna iná osoba nemá presne rovnaký tvar a štruktúru fotokompozitných výplní, ako mala poškodená Mgr. Y. Q.. Závery tohto znaleckého posudku potvrdili vo svojej mimoriadne presvedčivej výpovedi na hlavnom pojednávaní aj znalci, kedy uviedli, že v prípade, ak existuje zhoda ôsmich miest v ústnej dutine a ôsmich korpuskulárnych fotokompozitných častí, tak ide o stopercentnú identifikačnú metódu, ktorá je porovnateľná s daktyloskopiou, čo sa týka špecifity a chybovosti a rovnako je porovnateľná aj s DNA analýzou. Znalci taktiež vypovedali, že z plomb sa zachovala akrylátová sieť, ktorá bola exponovaná organickému lúhovaniu, pričom z dôvodu tejto expozície plomby obsahovali aj prvky, ktoré by inak neobsahovali - napríklad vápnik, ktorý je hlavným výstavbovým prvkom ľudských kostí, teda podľa výpovede znalcov „plomby museli byť v prostredí, kde sa to kalcium muselo evidentne nachádzať“. Zároveň znalci vypovedali, že mechanické odstránenie fotokompozitnej plomby z kavít je deštrukčný proces, takže k uvoľneniu fotokompozitných výplní mohlo prísť len deštrukciou okolitých zubov.

Zo znaleckého posudku z odvetvia kriminalistická fotografia plynie, že znalci typovo stotožnili náušnicu guľovitého tvaru, zaistenú v plastovom sude, s náušnicou, ktorú podľa predložených fotografií nosila poškodená. Typovo uvedenú náušnicu opoznali na hlavnom pojednávaní aj svedkyňa U. T. (matka poškodenej), T. T. (švagriná poškodenej), ako aj svedok P. Q. ml. (syn poškodenej), ktorý uviedol: „Ide o náušnice, ktoré mala mama v deň, keď zmizla“.

Vo vzťahu k zloženiu tekutiny v zaistenom plastovom sude je potrebné poukázať aj na znalecký posudok z odvetvia kriminalistickej chémie, podľa ktorého obsah vápnika a fosforu v kvapaline zodpovedá množstvu vápnika a fosforu prítomného v približne 40 - 60 kg vážiacom ľudskom tele.

Rovnako bola na plastovom sude nájdená plastová fólia omotaná lepiacou páskou, na ktorej boli nájdené odtlačky ľudských vlasov (trichologický materiál). Na tomto mieste sa žiada prisvedčiť odvolacej námietke obžalovaného, že tento materiál nebol v konaní identifikovaný ako materiál, ktorého pôvodom bola poškodená Mgr. Y. Q., ako nesprávne uviedol súd prvého stupňa, avšak táto nepresnosť nemala žiadny relevantný vplyv na skutkové závery súdu prvého stupňa.

Vo vzťahu k vyhodnocovaniu vierohodnosti výpovedí kľúčových svedkov (Q. E., P. P.) je potrebné poznamenať, že po celú dobu trestného konania bola v konaní neidentifikovaná žiadna malígna motivácia svedkov, ktorá by mohla byť dôvodom krivo vypovedať proti obžalovanému P. Q.. Obaja svedkovia mali s obžalovaným kamarátsky vzťah. Svedok Q. E. sa ku svojej trestnej činnosti v plnom rozsahu doznal (teda svojou výpoveďou inkriminoval aj seba) a bol mu právoplatne uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a osem mesiacov. Rovnako svedok P. P. nezískal žiadne benefity výmenou za svoju usvedčujúcu výpoveď a svoj trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov (v nesúvisiacej trestnej veci) vykonal v celom rozsahu (teda z výkonu trestu nebol ani podmienene prepustený).

Tvrdenie obžalovaného, že svedka Q. E. nepozná, bolo vyvrátené správou z ÚVV Bratislava (prečítanou na hlavnom pojednávaní ako listinný dôkaz), ktorá preukázala, že obžalovaný so svedkom boli zaradení v

relevantných časoch roku 2015 na spoločný oddiel mužov so zmierneným režimom väzby, teda na oddiel, kde bol umožnený ich vzájomný kontakt. Rovnako vyznieva absurdne obhajobné tvrdenie obžalovaného, že svedok Q. E. proti nemu vypovedá výmenou za to, že mu prokuratúra odpustila dve vraždy spáchané v H. O trestných veciach svedka Q. E. v H. totiž slovenská prokuratúra nemá - a ani z povahy veci nemôže mať - žiadnu vedomosť, a už vôbec nemôže ovplyvniť priebeh trestného konania v zahraničnej jurisdikcii.

Svedkovia Q. E. a P. P. vypovedali na hlavnom pojednávaní pomerne detailne a v zhode so svojimi výpoveďami z prípravného konania. Ich výpovede boli konzistentné a nenachádzal sa v nich žiaden logický rozpor. Menšie nezrovnalosti v jednotlivých výpovediach svedkov, ktoré výpovede boli vykonané s odstupom niekoľkých rokov, je potrebné vyhodnotiť ako prirodzené a logické. Keďže ku skutku, ktorý je predmetom obžaloby prišlo pred viac ako 7 rokmi, je pochopiteľné, že presné časové súvislosti a presnú chronológiu udalostí si svedkovia nemusia (a nemôžu) pamätať úplne zhodne. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že výpovede týchto (kľúčových) svedkov boli potvrdené ďalšími na hlavom pojednávaní vykonanými dôkazmi.

Konkrétne je potrebné poukázať na svedeckú výpoveď D. W., ktorá v základných črtách potvrdzuje výpoveď svedka Q. E. vo vzťahu k stretnutiam s obžalovaným P. Q., príprave trasy v M. (okolo školy a materskej školy), prevzatíu peňazí od obžalovaného, návštevy skladu vo Q. H., či stretnutiu s P. T. a U. F.. Výpoveď Q. E. vo vzťahu k realizácii prvej fázy únosu poškodenej (vtiahnutí do motorového vozidla v meste M.) potvrdzuje aj očitá svedkyňa B. X., ktorej výpoveď z prípravného konania bola prečítaná na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti je opäť bez relevancie, či si v tom čase 10-ročné dievča presne pamätalo, kto sedel na akom mieste v motorovom vozidle, keďže únos, ktorého bola svedkom, bol pre ňu nepochybne mimoriadne traumatizujúcim zážitkom.

Svedok U. Č. zase potvrdzuje odcudzenie tabuliek s evidenčnými číslami (EČV) z jeho motorového vozidla v deň spáchania skutku v obci Š. (na ceste do M.). Rovnako svedok P. Q., ml. vo vzťahu k plánovaniu únosu poškodenej vypovedal, že spolu s bratom ich mama vozila do školy a materskej školy vždy po rovnakej trase, pričom najskôr zaviezla mladšieho brata do škôlky a potom jeho do základnej školy. Tento svedok vo vzťahu k obžalovanému tiež vypovedal, že: „Mama sa ho bála, a to najmä v čase, keď ho prepustili z väzby na slobodu. Aj ja sám som sa ho bál“.

Výpoveď svedka Q. E. o priebehu vykonania únosu nepriamo potvrdzuje aj svedok P. O., ktorý vypovedal, že v deň skutku bol v ranných hodinách (spolu s ďalšími osobami) s obžalovaným v kaviarni, keď niekto vošiel dnu a oznámil, že Y. uniesli. Obžalovaný sa vzápätí zľakol a z kaviarne odišiel. Svedok Q. E. pritom vypovedal, že poškodenej sa podarilo po jej vťahnutí do auta použiť mobilný telefón, následne zavolať svojmu vtedajšiemu priateľovi T. D., ktorému stihla povedať do telefónu, že ju unášajú. Následne T. D. kontaktoval políciu a po poškodenej sa začalo rozsiahle policajné pátranie. Obžalovaný bol zrejme z tak rýchleho prezradenia únosu šokovaný, keďže počítal s tým, že pátranie po poškodenej začne až potom, ako by neprišla vyzdvihnúť svoje deti zo školy a zo škôlky, teda najskôr v popoludňajších hodinách.

Svedecké výpovede kľúčových svedkov zároveň potvrdzujú vypracované znalecké posudky (najmä stotožnený profil DNA poškodenej z vlasu zaisteného na tričku obžalovaného v čase jeho zadržania), kamerové záznamy (pohyb motorových vozidiel Š. X. a Š. C. I.), zabezpečené pachové stopy a listinné dôkazy (napr. výsluchy poškodenej v trestných veciach vedených proti obžalovanému).

Nájdenie vlasu poškodenej na tričku obžalovaného, zaisteného na E., kam obžalovaný po spáchaní skutku ušiel, je jednoznačným dôkazom fyzického stretu obžalovaného s poškodenou, čo však obžalovaný počas celého trvania trestného konania popieral a popiera. Vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní obžalovaný uviedol, že svoju bývalú manželku nevidel od roku 7. marca 2014 (teda od jeho vzatia do väzby v daňovej trestnej veci). Vlas inej osoby sa však nezvyknú premiestňovať v čase a priestore - najmä nie po takmer troch rokoch od údajného posledného stretnutia. Verzia obžalovaného, že vlas poškodenej sa dostal na jeho tričko vtedy, keď mu bola poškodená zbalit' veci, a to minimálne

mesiace, ak nie roky, pred jeho prepustením z väzby, je vysoko nepravdepodobná (svedkyňa U. T. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že k zbaleniu vecí obžalovaného z domu na ulici Ľ. N. prišlo „niekedy v rokoch 2014-2015“). Predstava, že by si obžalovaná počas ukladania jeho vecí do igelitového vreca vyčesávala vlasy nad jeho oblečením, je totiž absurdná. Obžalovaný navyše vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že uvedené tričko, ktoré si zobral so sebou na E., bolo nevypraté. Nedáva však žiaden zmysel, aby si po vykonaní skutku zbalil so sebou aj veci, ktoré neboli vypraté.

Keďže je zrejmé, že Q. E. nemal samostatný motív uniesť poškodenú, tak pokiaľ by objednávka na jej únos smerovala od inej osoby ako od obžalovaného, asi by bolo absurdné predpokladať, že sa únos „náhodou“ uskutočnil s motorovým vozidlom (žltá Š. C. I.), ktoré si obžalovaný pár dní predtým požičal od svojho dobrého kamaráta X. Ľ.. Aj vo veci použitého motorového vozidla je výpoveď svedka Q. E. potvrdzovaná zaistenými pachovými stopami a kamerovými záznamami pohybu vozidiel. Výsluch znalca z odboru veterinárstvo a kynológia potvrdil, že k sekundárnemu prenosu pachovej stopy môže prísť len vtedy, ak dotknuté odevné zvršky pôvodca pachovej stopy „intenzívne nosil a tieto neboli prané“. Dĺžka uchovania pachovej stopy je tiež závislá od intenzity dotyku s materiálom, z ktorého sa pachová stopa zaistuje.

V tejto súvislosti je preto krajne nepravdepodobná verzia obžalovaného o tom, akým spôsobom sa dostali pachové stopy poškodenej na zadné sedadlá vozidla Š. C. I.: teda tak, že boli prenesené z jeho oblečenia, ktoré mal na sedadle položené, a ktoré mu v minulosti balila poškodená. Inými slovami povedané sekundárny prenos pachovej stopy po letmom dotyku absorbenta (teda odevných zvrškov obžalovaného) zo strany poškodenej, a to minimálne niekoľko mesiacov pred vznikom pachovej stopy na zadnom sedadle motorového vozidla, kde mali byť tieto odevné zvršky voľne položené, je neporovnateľne menej pravdepodobné ako vznik primárnej pachovej stopy priamo z tela poškodenej, ktorá bola držaná na zadnom sedadle vozidla v mimoriadne stresujúcej situácii počas svojho únosu. Výpoveď znalca z odvetvia kynológie pritom potvrdila, že stresový faktor je určujúci pre intenzitu pachovej stopy. Rovnako viaceré svedecké výpovede potvrdzujú, že poškodená bola po prepustení obžalovaného z výkonu väzby v strachu a strese (poukazujem napríklad na prečítanú výpoveď svedkyne F. Š.), a to ešte pred realizáciou samotného únosu.

Zároveň je potrebné poukázať na stotožnenú DNA stopu obžalovaného na zadnej strane tabuľky evidenčného čísla žltej Š. C. (v polohe nachádzajúcej sa pred písmenom S.), ktorá umožňuje urobiť záver o tom, že to bol práve obžalovaný, ktorý spätne menil tabuľky s evidenčnými číslami na tomto motorovom vozidle, a to z tých, ktoré pred skutkom ukradol Q. E., na pôvodné tvrdošínske, teda S. XXX W.. Nijakým iným spôsobom by sa stopa DNA na zadnú stranu tabuľky evidenčného čísla dostať nemohla. Obrana obžalovaného, že „vyšetrovateľ“ ma vyzval, aby som tabuľku s EČV ja sám vložil do vreca“ je vyvrátená inými vo veci vykonanými dôkazmi. V tomto smere nemožno nespomenúť ani zápisnicu z prehliadky iných priestorov zo dňa 16. decembra 2016 v sklade v obci M., počas ktorej boli tabuľky s evidenčnými číslami zo žltej Š. C. zaistené ako vecné stopy, pričom pri danej prehliadke obžalovaný vôbec nebol prítomný, takže sa ničoho nemohol v tom čase dotknúť (zv. 10, č. l. 2.450). Z týchto tabuliek dokonca boli sterom zaistované (v rámci daného úkonu) aj niektoré biologické stopy (nad písmenami S. a T.). Navyše - tvrdenie obžalovaného, že si bol požičať osobné motorové vozidlo Š. C. u svojho kamaráta na E. z dôvodu, že bol sledovaný políciou, takže chcel používať vozidlo, ktoré polícia nepozná („ja som sa chcel aj zmenou vozidiel tohto sledovania striasť“), je v rozpore s výpoveďami všetkých svedkov, ktorí ho v danom čase nikdy na danom vozidle nevideli (napríklad svedkovia G. W., M. O., P. O.). Je pritom možné predpokladať, že vzhľadom na výraznú pastelovú farbu uvedeného vozidla, by si to aspoň jeden zo svedkov pamätal. Je preto zrejmé, že dané vozidlo bolo požičané len na jeden účel - na únos poškodenej.

Detailnú výpoveď svedka Q. E. takisto potvrdzuje znalecký posudok znalca z cestnej dopravy, ktorý bol vypracovaný na základe analýzy kamerových záznamov prejazdu motorových vozidiel striebornej Š. X. (teda motorového vozidla poškodenej) a žltej Š. C. I., a následného vyšetrovacieho pokusu. Znalec Ing. Jozef Veverka bol vypočutý na hlavnom pojednávaní dňa 27. februára 2024 k znaleckému posudku spracovanému na základe zaistených kamerových záznamov, ako aj vykonaného vyšetrovacieho pokusu

(zápisnica o vyšetrovacom pokuse bola prečítaná postupom podľa § 269 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní dňa 11. januára 2024). Z uvedeného dôvodu možno považovať odvoláciu námietku obžalovaného o nevykonaní samotných kamerových záznamov za nedôvodnú.

Bez ambície rekapitulovať závery znaleckého posudku je potrebné dať do pozornosti, že kamera spoločnosti Y.-N. Q. sa skutočne nachádza v blízkosti bágroviska (čo vyplýva z oboznámenej mapy zo zv. 12 na č. l. 3015), čo potvrdzuje výpoveď svedka Q. E., že poškodená bola premiestnená na základe pokynu obžalovaného do žltej Š. C. pri štrkovisku a vysvetľuje tým časové zdržanie - v porovnaní s vyšetrovacím pokusom - prejazdu tohto vozidla pod kamerou spoločnosti Y.-N. Q..

Samozrejme, že existencia len jednej pachovej stopy, alebo len jednej osamotenej stopy DNA, by pravdepodobne nestačila na preukázanie viny obžalovaného. Vo veci vykonané dôkazy však do seba zapadajú a vo svojom súhrne vylučujú iný priebeh skutkového deja, ako ten, ktorý je uvedený v skutkovej vete obžaloby a následne vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Vo vzťahu k obdobiu po spáchaní skutku nemožno opomenúť výpoveď bývalého spoluväzňa obžalovaného svedka E. U., ktorý detailne popísal správanie obžalovaného v ÚVTOS Dubnica nad Váhom po jeho návrate z prehliadky iných priestorov v júni 2021 (kedy bol zaistený sud s kyselinou) a následne po odvysielaní reportáže v televízii o posune vo vyšetrovaní v súvislosti s nájdením pozostatkov poškodenej v sude s kyselinou. Obžalovaný mal svedkovi povedať o existencii nejakej zločineckej skupiny, pre ktorú mal skladovať predmety pochádzajúce z krádeží. Obžalovaný svedkovi zároveň presne opísal miesto nálezu sudu v miestnosti so schodmi, ktorý bol zakrytý hadicami od vysávačov. Vyjadril sa, že mu nie jasné, ako sa mohli v sude s kyselinou nájsť vlasy a zuby, ale nenašla sa tam guľka. Zároveň mu povedal, že za daný čin už nemôže byť súdený, lebo „už bol právoplatne za ten skutok odsúdený“. Je zrejme, že tento svedok mohol disponovať informáciami, o ktorých vypovedal, len od obžalovaného P. Q.. Na strane druhej, tento svedok vypovedal, že priamo o usmrtení svojej bývalej manželky mu obžalovaný nič nepovedal. Ak by však bol tento svedok „inštruovaný“ zo strany orgánov činných v trestnom konaní usvedčovať obžalovaného z úkladnej vraždy svojej exmanželky (ako sa snaží tvrdiť obžalovaný), tak by vypovedal aj o tom, ako mu obžalovaný povedal, že poškodenú zlikvidoval. Aj z uvedeného je zrejme, že tento svedok, ani žiaden iný svedok, neboli nikým navádzaní ako majú vypovedať.

Vo vzťahu k výpovediam niektorých svedkov, ktorí boli v priateľskom vzťahu s obžalovaným, je potrebné uviesť, že tieto po prvé nemali priamu súvislosť so žalovaným skutkom, a po druhé boli v niektorých častiach vyvrátené inými dôkazmi. Napríklad svedok F. Q. vypovedal, že k požičaniu žltej Š. C. na E. prišlo preto, že motorové vozidlo obžalovaného, zn. F. bolo v zlom technickom stave, takže pôžičku Š. C. vlastne inicioval on. Uvedené je v rozpore s výpoveďou samotného obžalovaného, ktorý uviedol, že dané motorové vozidlo si požičal preto, aby zabránil sledovaniu svojej osoby políciou. Svedok X. Ľ. zase vypovedal, že uvedené motorové vozidlo si obžalovaný nechcel len požičať, ale mal záujem o jeho kúpu. Zároveň tento svedok uviedol, že po návrate obžalovaného do penziónu na E. (po spáchaní skutku), on sám iniciatívne previezol vozidlo spred penziónu do skladu svojej firmy v obci M.. Je takmer absurdné, aby majiteľ penziónu prevážal motorové vozidlá ubytovaných hostí do skladu vzdialeného 6 km od penziónu, keďže ubytované osoby v obvyklej situácii motorové vozidlá potrebujú na účely svojej dopravy. Uveriteľné by to snáď bolo vo svetovej metropole, kde je k dispozícii malý počet parkovacích miest, hotel má externé parkovacie miesta, a kde sa návštevníci metropoly následne presúvajú hromadnou dopravou, ale určite nie v obci Q. na hornej E.. Rovnako nevierohodne vyznieva výpoveď tohto svedka, že mu nebolo zvláštne, že obžalovaný žltú Š. C. o pár dní bez odôvodnenia vrátil, napriek tomu, že mal údajne záujem o jej kúpu.

Vo vzťahu k svedkom P. T. a U. F. je potrebné uviesť, že títo sú za skutok únosu poškodenej obžalovanej v inom trestnom konaní, a preto ich výpovede vnímam ako súčasť ich obhajoby. Ani jeden z nich však nevedel vysvetliť, z akého dôvodu vypovedá proti nim Q. E., keďže s ním mali kamarátsky vzťah, dokonca U. F. mal Q. E. pomôcť s jeho podmieneným prepustením. V tejto súvislosti možno poukázať aj na výpoveď P. T., ktorý vo svojej výpovedi priznal, že Q. E. mal vedomosť o tom, že je vo

výkone trestu za vydieračský únos. Je preto pomerne logické, že práve jeho oslovil s objednávkou obžalovaného uniesť Mgr. Y. Q..

Svedkovia obhajoby sa priamo ku skutku vyjadriť nevedeli, pričom svedok D. X. nevedel zrozumiteľne a vierohodne vysvetliť, z akého dôvodu v prípravnom konaní uvádzal informáciu od Q. E., že únos poškodenej si objednal obžalovaný, ale na hlavnom pojednávaní sa na to už nepamätal. Svedok S. M. v zásade potvrdil výpoveď svedka Q. E. (ktorý bol zdrojom jeho informácií), vrátane osoby objednávateľa a osôb vykonávateľov únosu Mgr. Y. Q..

Najvyšší súd uzatvára, že obžalovaný P. Q. mal silný motív, vopred zabezpečené prostriedky, a vopred premyslený plán únosu poškodenej Mgr. Y. Q. (pre ktorý skutok bol právoplatne odsúdený). Ostatné osoby, ktoré sa na únose podieľali nemali žiaden motív usmrtiť poškodenú a na jej únose sa zúčastnili výlučne z dôvodu sľúbenej a zaplatenej odmeny. Jediná osoba, ktorá mala motív zavraždiť poškodenú bol práve a len obžalovaný. Poškodená bola odovzdaná Q. E. do moci obžalovaného dňa 13. decembra 2016 v skladových priestoroch v obci Q. H.Y. a následne je už nikto nikdy nevidel. O niekoľko rokov sa našli rozpustené pozostatky jej tela v plastovom sude, ktorý bol ukrytý v týchto istých skladových priestoroch za tovarom pochádzajúcim z trestnej činnosti, za ktorú je obžalovaný P. Q. v súčasnosti trestne stíhaný. Svedecké výpovede, znalecké posudky a ďalšie dôkazy produkované v prípravnom konaní (aj v pôvodnom prípravnom konaní pred povolením obnovy konania) potvrdzujú mimo dôvodnú pochybnosť vinu obžalovaného P. Q. zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Vykonanie skutku, ktorý je predmetom obžaloby, obžalovaným P. Q. je aj v plnom súlade so závermi znaleckého posudku z odboru psychológie, teda s osobnostnou charakteristikou obžalovaného.

Najvyšší súd záverom sumarizuje, že v konaní bol bez dôvodnej pochybnosti preukázaný únos poškodenej Mgr. Y. Q. na objednávku obžalovaného P. Q., pričom táto mu bola únosami odovzdaná a tak bol poslednou osobou, ktorá s poškodenou mala preukázateľne kontakt. Zároveň bola mimo rozumnú pochybnosť preukázaná i smrť poškodenej Mgr. Y. Q., a to na podklade jej pozostatkov nájdených v plastovom sude v priestoroch hangára, do ktorého mal prístup i obžalovaný P. Q.. Je logicky vylúčená aj obrana obžalovaného, ktorá spočívala v tvrdení, že v konaní nebolo preukázané, že by poškodená bola mŕtva. Je absurdné predpokladať, že „nejaká osoba, či niejaké osoby“ by dokázali „podstrčiť“ orgánom činným v trestnom konaní tak „dokonalý dôkaz“, ktorý by mal osvedčovať smrť poškodenej, za situácie, že ani znalci za súčasného vedeckého poznania nedokázali s odstupom času určiť presné zloženie tekutiny - kyseliny v nájdenom sude v čase vloženia organického materiálu do suda, v ktorom malo byť plynutím času pôsobené na materiál tam vložený, za súčasného pôsobenia na fotokompozitné plomby, z ktorých sa zachovala len akrylátová sieť, ktorá bola vystavená organickému lúhovaniu, a za súčasného nájdenia náušnice typovo patriacej poškodenej. Správny bol preto záver súdu prvého stupňa, ktorým konštatoval smrť poškodenej Mgr. Y. Q.. Za takejto dôkaznej situácie bol potom prirodzený a jediný logický záver, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania, že to bol práve obžalovaný P. Q., ktorý usmrtil poškodenú Mgr. Y. Q..

Vo vzťahu k osobitným odvolacím námietkam obžalovaného, ktoré sa netýkali priamo samotného zisťovania skutkového stavu najvyšší súd uvádza.

Ak obžalovaný namietal, že do dispozície obhajoby sa dostali výpisy hovorov a výpisy BTS operátorov telekomunikačnej techniky až dva pracovné dni pred konaním hlavného pojednávania (v odvolaní obžalovaný neurčil ktorého) a vzhľadom na veľký obsah dát nebolo možné zo strany obhajoby vyhodnotiť uvedené predložené časti spisu, tak je potrebné vo všeobecnej rovine uviesť, že obhajoba by mala mať k dispozícii dôkazy, ktoré sa majú na hlavnom pojednávaní vykonávať v dostatočnom predstihu na svoju prípravu, teda aspoň 5 pracovných dní, avšak nedodržanie tejto lehoty a jej procesné dôsledky pre konštatovanie porušenia práv na obhajobu je potrebné vyhodnocovať so všetkými okolnosťami prípadu. V danom prípade po vykonaní naznačeného dokazovania na hlavnom pojednávaní, mala obhajoba, vrátane samotného obžalovaného, dostatočne dlhý časový priestor, aby sa s predmetnými dôkazmi v rozsahu potrebnom do - oboznámili, ak im „nepostačoval“ poskytnutý priestor zo strany súdu a teoreticky aj dodatočne mohli žiadať niektoré dôkazy vykonať, ktorých potreba by im z

ich dodatočného „oboznámenia“ vyplynula. Takéto zistenia však zo spisu nevyplývajú, obhajoba po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, žiadne ďalšie „doplnenie“ dokazovania v tomto smere nenavrhovala, a tak uvedenú námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

Obhajoba ďalej namietala, že Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru (ďalej len „KEÚ PZ“) nebol do 1. júla 2022 znaleckým ústavom, keďže až po novelizácii zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch zákonom č. 187/2022 Z. z. bol do § 19 doplnený odsek 5, ktorý umožňuje zapísanie KEÚ PZ do zoznamu znalcov aj bez splnenia niektorých zákonných podmienok. K uvedenému najvyšší súd poznamenáva, že uvedená novelizácia nijakým spôsobom nespochybnila skutočnosť, že KEÚ PZ bol zapísaný v zozname znaleckých ústavov Ministerstva spravodlivosti SR aj pred novelou zákona účinnou od 1. júla 2022. Za danej situácie nie je súd druhého stupňa oprávnený preskúmať oprávnenosť, či neoprávnenosť zápisu KEÚ PZ v zozname znaleckých ústavov Ministerstva spravodlivosti SR.

Obžalovaný namietal i procesný postup orgánov činných v trestnom konaní spočívajúci v „dvojitom vznesení obvinenia“, keď mal byť obžalovaný stíhaný jednak uznesením podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku z 18. decembra 2016 pod ČVS: PPZ-929/NKA-PZ-ZA-2016 pre zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom a aj na podklade uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pod tou istou spisovou značkou z 18. apríla 2023 pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. e) Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom, pričom skutkové okolnosti, ktoré mu boli v druhom uznesení o vznesení obvinenia kladené za vinu sa z časti prekrývali so skutkovými okolnosťami uvedenými v prvom uznesení o vznesení obvinenia, čím malo dôjsť podľa obžalovaného k porušeniu jeho práv.

Najvyšší súd najprv vo všeobecnej rovine uvádza, že procesný postup pri vydávaní uznesenia o vznesení obvinenia je upravený primárne v § 206 Trestného poriadku, pričom uvedené ustanovenie upravuje mimo iné aj situácie, kedy v priebehu vyšetrovania vyjdú najavo aj ďalšie skutkové okolnosti (napr. že obvinený spáchal aj ďalší skutok, alebo že pred vznesením obvinenia obvinený spáchal iný čiastkový skutok pokračovacieho trestného činu a podobne - ods. 4 až 6 § 206 Trestného poriadku).

Za danej situácie, po povolení obnovy konania v pôvodnej veci - trestné stíhanie pre zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného - bolo preto možné per analogiam podľa 204 ods. 4, ods. 6 Trestného poriadku rozšíriť pôvodné obvinenie o nové, orgánmi činnými v trestnom konaní, zistené skutočnosti odôvodňujúce rozšírenie obvinenia o ďalšie skutkové okolnosti za súčasnej zmeny právneho posúdenia skutku ako obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. e) Trestného zákona.

Ak orgány činné v trestnom konaní výslovne v záhlaví uznesenia z 18. apríla 2023 nepoužili ustanovenia § 206 ods. 4, ods. 6 Trestného poriadku, ale formálne uviedli len ustanovenie § 206 ods. 1 Trestného zákona, pričom po obsahovej stránke upravili skutok, ktorý bol obžalovanému kladený za vinu tak, aby zodpovedal novo zisteným skutočnostiam v trestnom konaní, teda fakticky ho upravili podľa § 206 ods. 4, ods. 6 Trestného poriadku, tak k žiadnemu porušeniu práv obžalovaného takýmto postupom orgánov činných v trestnom konaní fakticky nedošlo. Obžalovaný vedel, čo je mu kladené za vinu a mal možnosť voči uvedenému sa riadne brániť. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval predmetnú odvoláciu námietku obžalovaného ako nedôvodnú.

Obžalovaný namietal i zákonnosť prehliadky iných priestorov a pozemkov v roku 2021, pri ktorej bol nájdený plastový sud s pozostatkami poškodenej Mgr. Y. Q.Č., pretože mal za to, že táto bola vykonaná na základe príkazu, ktorý vychádzal z podkladov (úradného záznamu), kde boli uvedené informácie získané pri prehliadke v roku 2016 v objekte, na ktorý nebol v tom čase vydaný príkaz.

Zo spisu je zistiteľné, že predmetný plastový sud sa našiel pri prehliadke iných priestorov a pozemkov na

podklade príkazu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry z 28. mája 2021 v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ: 104/NKA-ZA2-2020, ktorá bola vykonaná mimo iné i na parcele č. XXX/XX v obci Q. H., na ulici Š., situovaných v katastrálnom území obce Q. H., okres S.. Z odôvodnenia uvedeného príkazu plynie, že bol vydaný mimo iné i na podklade týchto skutočností: „Z úradného záznamu operatívneho pracovníka NAKA PPZ odboru Západ pod číslom záznamu PPZ-NKA-OZ-EDUS-12-2020/2-202 vyplýva, že v rámci trestného konania poškodenej Q. pod ČVS: PPZ-929/NKA-PZ-ZA-2016 boli v rámci pátrania po poškodenej vykonané viaceré domové prehliadky, prehliadky iných priestorov, vstupy do obydlija najmä u osôb, ktoré mali rodinný, prípadne priateľský vzťah k toho času odsúdenému P. Q.. V rámci uvedeného bola vykonaná aj prehliadka iných priestorov v objekte využívanom ako dielne, prípadne sklad - jednalo sa o budovu bez súpisného čísla v obci Q. H., na ulici Š., ktorej vlastníkom je syn P. Q. - E. Q.. Predmetná budova a jej vlastnícke právo je evidované na LV. Č. XXXX. Uvedená budova bola preukázateľne využívaná aj osobou P. Q.. Vzhľadom na vykonanú analýzu týkajúcu sa prípadu evidovaného na 2. oddelení vyšetrovania, Národnej kriminálnej agentúry, odbor Západ, Prezídia Policajného zboru, kde bola uvedená vec zaevidovaná pod ČVS: PPZ-104/NKA-ZA2-2020, bolo zistené, že v roku 2016 pri vykonávaní prehliadky iných priestorov, sa v uvedenom objekte nachádzali hadice od vysávačov a rôzne iné komponenty značky NILFISK, čo potvrdzuje fotodokumentácia vyhotovená v prípade pod ČVS:PPZ-929/NKA-PZ-ZA-2016“.

Zo spisu ďalej vyplýva, že v trestnej veci vedenej pod ČVS:PPZ-929/NKA-PZ-ZA-2016 (v tejto trestnej veci) bol vydaný príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov 27. decembra 2017, ktorého predmetom boli priestory a pozemky v obci Q. H., na ulici Š. a v príľahlých priestoroch patriacich k tomuto objektu, situovaných v katastrálnom území obce Q. H., okres S., mimo iné i na parcele č. XXX/X, ku ktorej list vlastníctva parciel registra „I.“ nie je založený, pričom v registri parciel „B.“ Katastra nehnuteľností je uvedená parcela vedená pod parc. č. XXX/X, zapísaná na LV č. XXXX vo vlastníctve C. Š., rod. T., nar. XX. X. XXXX, zomretej dňa 5. augusta 2007 a Š. Š..

Z predmetného príkazu na prehliadku iných priestorov jednoznačne vyplýva, že bol daný na parcelu č. XXX/X - súčasná parcela č. XXX/XX v obci Q. H., na ulici Š., situovaných v katastrálnom území obce Q. H., okres S., ktorá bola v tom čase vo vlastníctve C. Š., rod. T., nar. XX. X. XXXX a dátum úmrtia X. Y. XXXX a Š. Š. (ku ktorému neboli evidované žiadne záznamy), pričom uvedené parcelné číslo bolo uvedené na LV č. XXXX a z uvedeného bolo zrejmé, že nehnuteľnosti patriace manželom Š. spravoval v tom období X. F. C. W..

Uvedený príkaz na prehliadku iných priestorov z 27. decembra 2017 bol toho istého dňa podpísaný príslušnou prokurátorkou Krajskej prokuratúry Trnava. Z uvedeného vyplýva, že uvedený úkon bol vykonaný v súlade so zákonom a parcelnými číslami, podľa príkazu na ktorý bol vydaný a teda fotodokumentácia k predmetnej prehliadke bola vyhotovená v správnom objekte, a na správnom parcelnom čísle (fotodokumentácia týkajúca sa nahádzaných hadíc od vysávačov a rôznych iných komponentov značky A. v objekte, kde bol nájdený plastový sud).

V spise je taktiež zistiteľné, že v trestnej veci vedenej pod ČVS:PPZ-929/NKA-PZ-ZA-2016 (v tejto trestnej veci) bol vydaný príkaz aj na domovú prehliadku sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava 16. decembra 2016, pričom tento príkaz sa nevzťahoval na parcelu č. XXX/X - súčasná parcela č. XXX/79 v obci Q. H., na ulici Š., situovaných v katastrálnom území obce Q. H., okres S., a napriek tomu bola prehliadka vykonaná aj na týchto pozemkoch, pričom fotodokumentácia z domovej prehliadky obsahovala aj fotky z priestorov, na ktorých vykonanie prehliadky nebolo povolené (in concreto aj fotodokumentácia týkajúca sa nahádzaných hadíc od vysávačov a rôznych iných komponentov značky A. v objekte kde bol nájdený plastový sud).

Berúc do úvahy uvedené zistenia, odvolací súd musí prisvedčiť odvolacej argumentácii obžalovaného, že prokurátor príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov z 28. mája 2021 mylne odôvodňoval aj fotodokumentáciou týkajúcou sa nahádzaných hadíc od vysávačov a rôznych iných komponentov značky A., ktorá bola zabezpečená počas domovej prehliadky vykonanej v roku 2016.

Odvolaací súd následne vyhodnocoval, či uvedené pochybenie prokurátora spôsobuje nezákonnosť dôkazov zabezpečených na podklade jeho príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov z roku 2021, pričom dospel k záveru, že uvedené pochybenie prokurátora nevedie k automatickému záveru, že dôkazy zabezpečené pri tejto prehliadke je potrebné považovať za nezákonné. Nemožno totižto opomenúť skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní v čase vydania tohto príkazu disponovali v podstate totožnou fotodokumentáciou týkajúcou sa nahádzaných hadíc od vysávačov a rôznych iných komponentov značky A., ktorá bola zabezpečená pri prehliadke iných priestorov a pozemkov v roku 2017, v tom istom objekte, ale už za splnenia všetkých zákonných požiadaviek v zmysle Trestného poriadku.

Inými slovami, skutočnosti o ktoré prokurátor opieral dôvodnosť vydania príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov boli orgánom činným v trestnom konaní známe aj z procesne správne vykonanej prehliadky iných priestorov a pozemkov v tejto trestnej veci v roku 2017. Berúc do úvahy konštatované, odvolací súd považoval aj túto odvoláciu námietku obžalovaného za nedôvodnú.

Najvyšší súd vo vzťahu k výroku o vine uzatvára, že prvostupňový súd postupoval správne a v súlade so zákonom pri zisťovaní a ustálení skutkového stavu veci ohľadne výroku o vine, keď na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy, ktoré následne náležite vyhodnotil a dospel tak k správne skutkovému záveru. Tento i podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania, z ktorých prvostupňový súd vyvodil správny záver. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obžalovaného P. Q. ako zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Najvyšší súd pre úplnosť dodáva, že zákonným znakom subjektívnej stránky trestného činu úkladnej vraždy je teda spáchanie činu s vopred uváženou pohnútkou. Vopred uvážená pohnútka znamená určitý časový úsek pred samotnou realizáciou zámeru sformované rozhodnutie usmrtiť iného. Samozrejme, určitý časový úsek je potrebné vyhodnocovať individuálne v závislosti na konkrétnych okolnostiach prípadu. Vopred uvážená pohnútka (premeditácia) však nevyžaduje zvláštnu rafinovanosť, detailné rozplánovanie všetkých fáz útoku, ani zváženie všetkých okolností, dôležitých z hľadiska dokonania trestného činu. Postačí, ak páchatel' zváži rozhodujúce okolnosti, či inú osobu usmrtiť, prípadne akým spôsobom ju usmrtiť. Postačuje teda aj naplánovanie v podstate „primitívne“ v závislosti od rozumovej úrovne páchatel'a. Inými slovami povedané páchatel' po sformovaní svojho úmyslu usmrtiť inú osobu má možnosť toto rozhodnutie pred svojim konaním zvážiť (reflektovať). Doba potrebná na zváženie (reflexiu) nemusí byť nijako dlhá a časový úsek medzi pojatím úmyslu usmrtiť inú osobu a útokom na inú osobu môže byť pomerne krátky. O premeditáciu samozrejme nepôjde v prípade, ak podnetom na konanie je afekt, vášen alebo náhly konflikt. V tejto súvislosti by však bolo bez právnej relevancie, ak by sa páchatel' dostal až počas vykonávania činu (vplyvom okolností) do afektu. Pre úkladnú vraždu je totiž rozhodujúce, že vopred uvážená pohnútka bola podstatnou príčinou následku (resp. účinku) významného z hľadiska trestného práva. Možný afekt, ktorý nastal u páchatel'a v priebehu usmrcovania poškodeného, nemôže prerušiť príčinnú súvislosť premeditatívneho konania s úmyselným usmrtením poškodeného.

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii je zrejmé, že únos a usmrtenie poškodenej bolo prejavom pomerne značnej plánovitosti, ktorá trvala niekoľko týždňov. Obžalovaný P. Q. sa vopred dohodol s hlavným vykonávateľom únosu poškodenej na mieste a spôsobe jej únosu, a za tým účelom ukázal svedkovi Q. E. miesto, kde poškodená v ranných hodinách vozí svoje maloleté deti do školy a do materskej školy. Rovnako si k spáchaniu činu pripravil reťaz, plastový súd, ako aj kyselinu sírovú a kyselinu chlorovodíkovú. Zároveň si na čas únosu snažil zabezpečiť alibi, keď sa pohyboval na verejne prístupných miestach v meste M..

Motívom činu bola frustrácia obžalovaného s konaním jeho bývalej manželky Mgr. Y. Q., ktorá „pod

cenu“ predala majetok obchodnej spoločnosti, ktorú obžalovaný považoval za vlastnú, začala proti obžalovanému vypovedať v trestných veciach, v ktorých bol trestne stíhaný za daňovú trestnú činnosť, a našla si nového životného partnera. Z výpovedí veľkého počtu svedkov (Q. E., P. P., S. L., L. U., T. T.) je pravdepodobné, že obžalovaný subjektívne ako najväčšiu krivdu vnímal predaj majetku zo strany poškodenej, ktorý vnímal ako majetok vlastný. Z vykonaného dokazovania je preto zrejmé, že žalovaný čin spáchal obžalovaný z dôvodu pomsty voči svojej bývalej manželke, a to za skutočné či domnelé „krivdy“, ktoré mu mala spôsobiť. Z hľadiska preukázania motívu pomsty ako kvalifikačného znaku nie je nevyhnutné ustáliť presný pomer konkrétnych motivačných faktorov - teda v danom prípade: (1) predaj majetku, ktorý obžalovaný považoval za svoj, (2) výpovede v daňových trestných veciach proti obžalovanému a (3) nadviazanie nového partnerského vzťahu zo strany poškodenej. Možno dôvodne predpokladať, že išlo o „mix“ týchto motivačných faktorov, z ktorých dominantným bolo presvedčenie obžalovaného, že poškodená ho pripravuje o rozsiahly majetok. Svedkyňa T. T. k otázke motívu uviedla, že po tom, ako už bola Mgr. Y. Q. nezvestná sa objavila listina „uznanie dlhu“, ktorú do civilného konania predložil syn obžalovaného E. Q.. Následne sa pokúšali dosiahnuť v danej veci mimosúdne vyrovnanie, ktoré však E. Q. vytrvalo odmietal. Jeho názor sa však zmenil po vykonaní prehliadky skladových priestorov vo Q. H. v roku 2021, pri ktorej bol osobne prítomný, v rámci ktorej bol zaistený plastový súd, a následne iniciatívne kontaktoval rodinu poškodenej s tým, že na mimosúdne vyrovnanie pristúpi.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora spočívajúcej v tvrdení, že konanie obžalovaného bolo potrebné posúdiť aj podľa § 144 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, odvolací súd uvádza, že blízkou osobou v zmysle § 127 ods. 4 Trestného zákona sa rozumie príbuzný v priamom rade, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá pociťovala ako ujmu vlastnú.

Z trestného spisu je zistiteľné, že obžalovaný P. Q. a poškodená Mgr. Y. Q. boli v čase skutku rozvedení a mali spoločne dve deti. Tieto zistenia samy o sebe nezakladajú záver o tom, že by ich vzťah vykazoval znaky, že by ujmu, ktorú by utrpel obžalovaný, alebo poškodená, druhá strana pociťovala ako vlastnú. Inými slovami intenzita vzťahu medzi obžalovaným a poškodenou, ako to predpokladá ustanovenie § 127 ods. 4 Trestného poriadku v konaní nebola preukázaná. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd predmetnú odvoláciu námietku prokurátora vyhodnotil ako nedôvodnú.

Najvyšší súd len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojnásťstannom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd na verejnom zasadnutí, na ktorom rozhodoval o odvolaniach obžalovaného a prokurátora, odmietol vykonať výsluch svedka X. Š., ktorú navrhoval obžalovaný vypočuť ohľadom vyvrátenia tvrdení o stretnutí so svedkom L., pretože najvyšší súd nepovažoval za potrebné tento dôkaz vykonať, keďže okolnosť o ktorej mala svedkyňa vypovedať - že od 1. apríla 2016 bol jej druh P. Š. predvedený do výkonu trestu, a nebol dôvod naďalej navštevovať jej dom, táto obžalovanému nebránila sama o sebe sa na uvedenom mieste (pred domom svedkyne Š.) stretnúť so svedkom L.. pričom navyše svedok L. vypovedal, že svedkyňa Š. sa s obžalovaným poznala a mala mu požičiavať osobné motorové vozidlo na sledovanie poškodenej, a tak okolnosť, že od 01. apríla 2016 bol jej druh a kamarát svedka L. - P. Š. vo výkone trestu nebola relevantná. Taktiež najvyšší súd odmietol vykonať dôkaz vypočutím svedka S. W., ktorého obžalovaný navrhol vypočuť k objasneniu skutočností ohľadom jeho DNA nachádzajúcej sa vo vozidle Š. C., ktorou mala byť prevážaná poškodená, pretože uvedené nepovažoval odvolací súd za potrebné, keďže uvedené zistenie v spojení s inými dôkazmi v konaní skôr vykonanými neodôvodňovalo potrebu jeho vypočutia, pretože uvedené motorové vozidlo Š. C. žltej farby bolo pred spáchaním skutku

využívané aj inými osobami, ktoré vo vzťahu ku skutku nie sú relevantné. Rovnako najvyšší súd odmietol vykonať ako dôkaz výsluch svedka H. C., spolu so zabezpečením obrazového a zvukového záznamu z vychádzky obžalovaného konanej 04. novembra 2014 od 12:00 hod. do 14:00 hod. v ÚVV a ÚVVTOS Leopoldov, počas ktorej mal byť zachytený v rozhovore s H. C., bratovi vdovy po T.Q. D., ktorý žil v čase skutku s poškodenou, ktorý mal obžalovaného informovať o veciach dôležitých pre trestné konanie - a to vo vzťahu k skutočnostiam ohľadom výpovede svedka L., ako aj o okolnostiach života poškodenej, pretože najvyšší súd nepovažoval za potrebné tento dôkaz vykonať, keďže tieto okolnosti boli už preukazované inými dôkazmi v miere nevyhnutnej pre posúdenie skutku a jeho okolností, pričom obžalovaný neuviedol nijakú konkrétnu skutočnosť, ktorá by mala byť týmito dôkazmi preukázaná a mala by byť dôležitá pre trestné konanie

K výroku o treste.

Súd prvého stupňa uložil obžalovanému P. Q. podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie, pričom nezistil žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti v zmysle § 36, resp. § 37 Trestného zákona.

Prvostupňový súd správne postupoval keď nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 Trestného zákona a ani priťažujúce okolnosti v zmysle 37 Trestného zákona, keďže tomuto záveru zodpovedajú zistenia plynúce z vykonaného dokazovania.

Špecializovaný trestný súd však pochybil, keď obžalovanému P. Q. uložil trest odňatia slobody na doživotie, keďže na uloženie tohto trestu nebol podklad.

Podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona môže trest odňatia slobody na doživotie súd uložiť iba za trestný čin, za ktorý to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje, a len za podmienok, že

- a) uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a
- b) nie je nádej, že by páchateľ bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov

Z predmetného ustanovenia možno vyvodiť, že jednou z podmienok pre uloženie takéhoto druhu trestu je záver súdu o tom, že nie je nádej, že by páchateľ bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov. Inými slovami musí byť bez dôvodných pochybností preukázané, že je možné s rozumnou mierou pravdepodobnosti vylúčiť, že by bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Súd prvého stupňa oprel svoje závery o tom, že nie je nádej, že by páchateľ bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov o závery znaleckých posudkov znalcov z odboru psychológia vypracovaných na obžalovaného, ktorí zhodne konštatovali, že prognóza resocializácie je u obžalovaného nepriaznivá, pričom je prítomná prevaha negatívnych prognostických záverov a o zistenia o surovom a zavrhnutiahodnom spôsobe konania obžalovaného.

Odvolací súd má za to, že uvedené zistenia nie sú dostatočné pre záver o vylúčení nádeje, že by nebolo možné páchateľ napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov. Z rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu je známe, že samotná negatívna prognóza resocializácie je u páchateľov trestnej činnosti v celku obvyklým záverom, rovnako ako i konštatovanie prevahy negatívnych prognostických záverov. Pri ukladaní trestu obžalovaného bolo potrebné vyhodnotiť nielen tieto negatívne faktory, ale aj existenciu pozitívnych faktorov, ktorých existenciu znalci z odboru psychológia taktiež konštatovali v znaleckých posudkoch, a to úroveň kognitívnych schopností a neprítomnosť závažnej psychickej poruchy v zmysle psychózy, či neprítomnosť závislosti od návykových látok, či organického poškodenia centrálnej nervovej sústavy. Ani vyjadrenie znalcov na hlavnom pojednávaní, že vo veku obžalovaného je už malá pravdepodobnosť, že by došlo k pozitívnemu vývoju resocializačnej prognózy, nebolo dostatočným podkladom pre uloženie takéhoto druhu trestu. Práve naopak slovné spojenie „malá pravdepodobnosť“ nemožno vykladať vo význame „nie je nádej“.

Navyše okrem okolností spáchania skutku, spočívajúcich v zistení o surovom a zvrhnutiahodnom spôsobe spáchania skutku obžalovaným, bolo žiadúce vo vzťahu k ukladaniu trestu vyhodnocovať aj skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ súdne trestaný nebol a nemal pred spáchaním skutku v podstate žiadnu závažnú kriminogénnu minulosť, pre ktorú by bol právoplatne odsúdený, a už vôbec nie obdobného charakteru. Taktiež skutočnosť, že páchatel doposiaľ „neprežíval pocity viny“ nemôže byť v tomto štádiu trestného konania vyhodnocovaná v neprospech obžalovaného, keďže opak by bol popretím jedného z princípov trestného konania - zákazu seba obviňovania.

Podľa § 144 ods. 2 písm. e) Trestného zákona sa odňatím slobody na dvadsaťpäť rokov alebo trestom odňatia slobody na doživotie páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 z osobitného motívu.

Vychádzajúc z konštatovaného, dospel odvolací súd k záveru, že obžalovanému bolo potrebné uložiť trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov. Preto najvyšší súd zrušil odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku o treste a rozhodol sám tak, že obžalovanému uložil podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody na 25 rokov.

Následne rozhodol tak, že obžalovaného ako páchatel'a obzvlášť závažného zločinu podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Berúc do úvahy konštatované, už nebolo potrebné preskúmať výrok o treste z hľadiska odvolacej námietky prokurátora, ktorou namietal, že výrok o treste odňatia slobody na doživotie neobsahoval vo výrokovej časti odkaz na ustanovenie § 47 ods. 1 Trestného zákona.

Obžalovaný vo svojom odvolaní namietal aj uloženie trestu prepadnutia veci - 1 ks tmavozeleného suda na dažďovú vodu argumentujúc, že v konaní nebolo preukázané, že predmetný sud bol v čase spáchania skutku vo vlastníctve obžalovaného.

Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke najvyšší súd uvádza, že je tomuto tvrdeniu potrebné prisvedčiť, a že v konaní zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, kto bol vlastníkom predmetného suda.

Z uvedeného dôvodu súd uložil v zmysle § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona ochranné opatrenie zhabanie veci, a to: 1 ks tmavozeleného plastového suda na dažďovú vodu s vekom, objemom 220 litrov s čiarovým kódom číslo XXXXXXXXXXXXXXX.

K výroku o náhrade škody.

Obžalovaný podal odvolanie aj proti výroku o náhrade škody, pretože mal za to, „K priznanému nároku poškodených uvádzam, že jeho výška ako aj dôvody uplatnenia nevychádzajú z riadne odôvodnených skutočností, ale len zo subjektívneho pocitu, a preto ich považujem za nedôvodné“.

Špecializovaný trestný súd svoje závery o priznaní náhrady škody pozostalým poškodeným tak, ako plynú z rozsudku súdu prvého stupňa odôvodnil nasledovne: „Pokiaľ išlo o nároky na náhradu škody, o týchto súd rozhodol po zohľadnení kritérií včasnosti a riadneho spôsobu ich uplatnenia a dospel k záveru, že sú oprávnené nielen z hľadiska poškodených subjektov, ale tiež z hľadiska spôsobenej škody, respektíve vznikutej nemajetkovej ujmy. S prihliadnutím na charakter spôsobenej ujmy, predovšetkým definitívnu stratu blízkeho človeka, a to konkrétne jedného z rodičov a s prihliadnutím na skutočnosť, že poškodení - pozostali dvaja synovia aj v dôsledku dlhoročnej nezvestnosti takto stratenej matky zostávali nielen v neistote ohľadne jej existencie a jej ďalšieho osudu, ale prišli aj o možnosť vyrastať, či žiť v jej prítomnosti, láskavej opatere a výchove, uložil súd obžalovanému aj povinnosť nahradiť poškodeným P. Q. mladšiemu a Y. Q. každému 100.000 eur ako nemajetkovú ujmu. Súd takto rozhodol aj po zohľadnení skutočností, že obe deti boli na matku prirodzene veľmi silno citovo naviazané, mali s ňou hlboký a pevný vzťah, ktorý poškodená budovala a rozvíjala náležitou starostlivosťou a skutočným

záujmom nielen o uspokojovanie základných životných potrieb svojich detí, ale aj vytváraním bezpečného rodinného zázemia, ktorého stabilitu obžalovaný opakovane narúšal, až ju napokon úplne zrušil“.

Vo vzťahu k podanému odvolaniu obžalovaného proti výroku o náhrade škody najvyšší súd uvádza, že trestnoprávny pojem „škoda“ je obsahovo výrazne širší a obsiahlejší ako pojem „škoda“ v práve súkromnom. Trestné právo, a to predovšetkým v § 46 ods. 1 Trestného poriadku, totižto vychádza z pojmu škoda, resp. definuje jeho obsah nie v zmysle dnes už v Európe postupne prekonanej a prekonávanej predstavy o škode ako zásahu výlučne do majetkových práv poškodeného, ale nazerá na škodu modernejším, vyspelo-európskym chápaním ako na protiprávny zásah do materiálnych i nemateriálnych práv, pričom výsledkom takéhoto zásahu môže byť logicky nielen ujma materiálna (majetková či peňažná), ale aj ujma nemateriálna (imateriálna), teda ujma či škoda, ktorá sa neprejaví vo sfére materiálnej, ale vo sfére inej, tvorenej všetkými ostatnými právami inej, nie materiálnej povahy, ktorým právny poriadok priznáva právnu ochranu a ich porušenie, resp. zásah do takýchto práv sankcionuje. Trestný poriadok teda vníma škodu ako škodu majetkovú, morálnu a inú, pričom obsahovo odkazuje na porušenie či ohrozenie iných zákonných práv alebo slobôd poškodeného s tým, že pojem „morálna škoda“ a „iná škoda“, vo vzťahu k škodlivému následku spôsobenému zavineným protiprávnym konaním sankcionovaným normami trestného práva, treba vnímať ako pojmy, ktoré sú v priamej súvislosti so všeobecným pojmom „nemajetková, resp. imateriálna ujma“ v práve civilnom, t. j. pojmom, ktorý je obsahovo natoľko rôznorodý, ako sú obsahovo rôznorodé zákonné práva a slobody, ktoré podliehajú zákonnej ochrane a zásah do ktorých je právom sankcionovaný (spravidla vo forme príkazu takýto zásah odstrániť/napraviť/zastaviť). S ohľadom na tieto skutočnosti, t. j. predovšetkým s ohľadom na imateriálny charakter týchto chránených práv, možno takúto (nemajetkovú) ujmu, ktorá takýmto porušením vznikla, peňažne len zmierniť, v žiadnom prípade však nie reparovať, keďže to s ohľadom na charakter týchto práv nie je možné (protiprávny zásah, ktorým došlo k porušeniu zdravia či cti fyzickej osoby, nie je možné peniazmi, resp. peňažnou reparáciou napraviť, peňažná náhrada slúži len na prípadné zmiernenie následkov takéhoto konania). Úprava ochrany súkromia a dôstojnosti vychádza zo zásady, že do súkromného života osoby sa nesmie neoprávnene zasahovať a nesmie sa jej súkromnému životu spôsobiť žiadna ujma. Funkciou práva na súkromie a dôstojnosť je totiž zabezpečiť pre fyzickú osobu nerušenosť súkromnej sféry, v ktorej by mohla všestranne rozvíjať svoju osobnosť. Ústava chráni aj súkromie fyzickej osoby v jej rodinných vzťahoch voči iným fyzickým osobám, čo v sebe zahŕňa vzťahy sociálne, kultúrne, ale aj morálne, či materiálne. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody v adhéznom konaní je nutné rešpektovať hmotnoprávne ustanovenia osobitných predpisov, na ktorých je uplatnený nárok založený a ktorými sa tiež aj riadi. Tieto predpisy špecificky upravujú vznik nároku na náhradu škody, jeho obsah a rozsah, spôsob náhrady. Potom aj pri rozhodovaní o neoprávnených zásahoch do osobnostných práv a právnych prostriedkoch nápravy sa rozhoduje podľa § 11 Občianskeho zákonníka a nasl. (ďalej aj ako „OZ“). Ústava chráni aj súkromie fyzickej osoby v jej rodinných vzťahoch voči iným fyzickým osobám, čo v sebe zahŕňa vzťahy sociálne, kultúrne, ale aj morálne, či materiálne. Zásahy do týchto vzťahov, ktoré sú neoprávnené, možno kvalifikovať ako zásahy do rodinného života - do rodinného súkromia. V prípade, že medziľudské väzby tvoriace základ a rámec súkromného života jednotlivca dosahujú určitú intenzitu a vykazujú určité ďalšie charakteristiky, môže takouto deštrukciou vzťahov dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromia ako čiastkového práva na ochranu osobnosti za podmienky, že konanie pôvodcu zásahu je protiprávne, je objektívne spôsobilé do práva na ochranu osobnosti zasiahnuť a existuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnosti fyzickej osoby objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby a vznikom tejto nemajetkovej ujmy. Rešpektovanie súkromného života musí zahŕňať do určitej miery aj právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami. Súčasťou súkromného života je život rodiny, zahrňujúci i vzťahy medzi blízkymi príbuznými, hlavne vzťahy sociálne a morálne. Súdna prax tuzemských súdov pripustila žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktoré si uplatňujú postihnuté blízke osoby, ktorých právo na súkromný a rodinný život bolo dotknuté úmrtím blízkej osoby. Je nepochybné, že úmrtie blízkej osoby predstavuje závažný zásah do práva na súkromie dotknutej fyzickej osoby, ako jedného z čiastkových osobnostných práv fyzickej osoby.

Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Priznanie zadosťučinenia v peniazoch predpokladá splnenie určitých zákonom kvalifikovaných podmienok. Výšku náhrady tohto zadosťučinenia určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Občiansky zákonník žiadnu maximálnu ani minimálnu hranicu výšky zadosťučinenia v peniazoch nestanovuje. Ustanovenie 13 ods. 1 OZ stanovuje len, že zadosťučinenie má byť primerané. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vecou úvahy súdu, ktorý sa pri tejto úvahe musí riadiť dvoma v zákone taxatívne stanovenými kritériami (§ 13 ods. 3 OZ - závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo) a z týchto musí pri svojom rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzať. Iné ako vyššie uvedené kritériá nemôže súd pri rozhodovaní o tejto otázke vziať na zreteľ.

Najvyšší súd dospel k záveru, že konaním obžalovaného, ktorým naplnil skutkovú podstatu obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného zákona, došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti poškodených P. Q. mladšieho a Y. Q. spočívajúceho v obmedzení ich súkromného a rodinného života, ako jedného z čiastkových osobnostných práv fyzickej osoby, ktorému poskytuje ochranu § 11 OZ.

V posudzovanom prípade pre učenie jej výšky v peniazoch zákon síce nestanovuje žiadne medze, avšak v tomto konkrétnom prípade je potrebné zohľadniť, či subjekt, ktorý je zodpovedný za smrť osoby, spôsobil smrť úmyselne alebo z nebanlivosti, ďalej do akej miery došlo k narušeniu, resp. zásahu do práva na rodinný a súkromný život (či blízka osoba mala status manžela, rodiča, potomka, predka alebo viacero súčasne) v dôsledku čoho by bolo potrebné vykonať rozsiahlejšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho. Taktiež samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení tejto výšky musí súd prihliadať aj na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila a teda súd musí zohľadniť aj správanie postihnutej osoby a toto premietnuť do výšky priznanej nemajetkovej ujmy. Správanie samej dotknutej osoby pri neoprávnenom zásahu sa stáva právne významným práve pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 OZ), ktorú výšku určuje súd podľa závažnosti ujmy a podľa okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 OZ). Týmto okolnosťami sú nielen okolnosti na strane samotného škodcu, ale súčasne sú to aj okolnosti na strane dotknutej osoby. Krajský súd súčasne poukazuje aj na to, že rozhodovanie súdu o výške peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy zákon ponecháva na voľnú úvahu súdu, ktorá však nemôže byť svojvoľnou. Zákon ustanovuje súdu povinnosť prihliadnuť na dve hľadiská a to na závažnosť vzniknutej ujmy a tiež na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 689/2014). Určenie výšky peňažnej satisfakcie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti (SVOBODA, J. a kol., Občiansky zákonník, Komentár, Bratislava, Eurounion, 2004, str. 46). Požiadavku spravodlivosti je pritom potrebné vnímať ako požiadavku nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Preto určujúcimi parametrami proporcionálne spravodlivého zadosťučinenia je: 1/ atribút primeranosti (aby bol dosiahnutý účel kompenzácie) a 2/ proporcionalita (výška peňažnej satisfakcie nesmie byť prostriedkom bezdôvodného obohatenia a nesmie pôsobiť na škodcu likvidačne). Zároveň pri stanovení výšky relutárnej náhrady je nutné použiť princíp proporcionality tiež spôsobom, že všeobecné súdy porovnávajú čiastky tejto náhrady prisúdené v porovnateľných veciach (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 288/2017).

Z vykonaného dokazovania najvyššiemu súdu vyplýva, že mal preukázaný vo svojej podstate základ nároku poškodených na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko došlo k úmrtiu matky poškodených a tým aj k závažnému zásahu do práva na ich rodinný a súkromný život. Odvolatelia - deti poškodenej tvorili

fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami, bez akýchkoľvek patologických čŕt. S nebohou poškodenou - ich matkou mali úzke vzťahy a boli na seba naviazaní. S nebohou žili poškodení v spoločnej domácnosti, pričom boli na ňu veľmi silne citovo naviazaní. Poškodení vnímali stratu matky veľmi intenzívne, pričom nepriaznivo ovplyvnila aj ich psychický stav. Náhla a neočakávaná smrť, ktorá nastala v dôsledku protiprávneho konania obžalovaného, poškodení pociťovali a pociťujú ako intenzívny zásah, pretože smrťou blízkej osoby stratili možnosť viesť a udržiavať s ňou vzťahy najmä v citovej oblasti a tak aj naplňovať vlastnú osobnosť. Podľa názoru najvyššieho súdu tragická smrť poškodenej Mgr. Y. Q. za tak závažných a zavrhnutiahodných okolností, zásadným spôsobom zasiahla do života deti nebohej poškodenej a nenávratne popretŕhala doterajšie silné citové väzby, v dôsledku čoho poškodení stratili možnosť realizovať a ďalej rozvíjať rodinný život s nebohou a sú o tento vzťah, ako voči najbližšiemu rodinnému príslušníkovi, ochudobnení. Zároveň utrpeli citovú ujmu spočívajúcu v neprijemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva, šoku zo smrti svojho matky.

Najvyšší súd po odvolacom prieskume sa plne stotožnil so závermi súdu prvého stupňa nielen ohľadne dôvodov nemajetkovej ujmy pozostalých synov poškodenej, ale i s určením jej výšky, ktorá sa nevymyká z výšky náhrad pri obdobných prípadoch nielen na súdoch v Slovenskej republike, ale i vo vzťahu k rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva (od 50.000 eur do 150.000 eur). Poškodení si nárok na náhradu škody uplatnili riadne a včas, pričom intenzita vzťahu pozostalých synov vo vzťahu k matke v čase skutku vyplývala z výpovedí matky poškodenej U. T., syna obžalovaného a poškodenej P. Q. mladšieho, švagrinej poškodenej T. T. a z prečítanej výpovede T. D..

Z uvedených dôvodov najvyšší súd vyhodnotil odvolacie námietky obžalovaného voči výroku o náhrade škody ako neodôvodnené.

Obžalovaný v písomnom podanom odvolaní navrhoval, aby sa najvyšší súd ako odvolací súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie a požiadal o začatie prejudiciálneho konania a vydanie predbežného nálezu, ktorý by sa v spojitosti s jeho trestným konaním týkal výkladu s čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru, a to najmä v súvislosti s jeho odvolacou argumentáciou, že v konaní rozhodovala zaujatá sudkyňa, avšak najvyšší súd nezistiac dôvody pre takýto postup, tomuto návrhu obžalovaného nevyhovel.

Berúc do úvahy uvedené, odvolací súd napravitel pochybenie súdu prvého stupňa vo vzťahu k uloženému trestu, a napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste, a rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.